İLK NAMAZ

NUREFŞAN ÇAĞLAROĞLU

İLK NAMAZ

Nurefşan ÇAĞLAROĞLU

İLK NAMAZ

Nurefşan ÇAĞLAROĞLU

KAYNAK
YAYINLARI

İLK NAMAZ

Editör
Hasan Hayri DEMİREL

Görsel Yönetmen
Engin ÇİFTÇİ

Kapak
İhsan DEMİRHAN

Mizanpaj
Ahmet KAHRAMANOĞLU

ISBN
978-9944-125-82-6

Yayın Numarası
245

Basım Yeri ve Yılı
Çağlayan Matbaası
Sarnıç Yolu Üzeri No: 7 Gaziemir/İZMİR
Tel: (0232) 252 20 96
Kasım 2009

Genel Dağıtım
Gökkuşağı Pazarlama ve Dağıtım
Merkez Mah. Soğuksu Cad. No: 31 Tek-Er İş Merkezi
Mahmutbey/İSTANBUL
Tel: (0212) 410 50 60 Faks: (0212) 445 84 64

Kaynak Yayınları
Kısıklı Mahallesi Meltem Sokak No: 5
34676 Üsküdar/İSTANBUL
Tel: (0216) 318 42 88 Faks: (0216) 318 52 20
www.kaynakyayinlari.com.tr

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ

Her namaz, aslında hem ilk hem de son namazdır. Ne var ki ilk namazımızın ilk namaz olduğunu bildiğimiz hâlde son namazımızın hangisi olduğunu bilmemiz zordur. Bu yüzden de her namazı son namazımız gibi kılmamız tavsiye edilmiştir.

Evet, her namaz, aslında ilk namazdır. Çünkü yeni namaz, yeni giren vaktin namazıdır; o vakte ilk kez adım atmıştır insan. Her vaktin de kendine özgü söylediği bir şey vardır ve bir daha bu vakit tekrar gelmeyecektir.

İlk namaz, sonsuzluk rahlesinden akan bir ilkbahar çağlayanı gibidir, dökülür kalbe. İnsanın içindeki duygular, sonsuzluk rahlesinden okunanlarla örtüşür her zaman. Bu rahleyle bağlarını koparan ne varsa, işte o, insanı mutlu edemiyor. Neler neler gizlidir insan ruhunda, hayatında… Hasretler, ahlar, ıstıraplar, sevinçler, medeniyetler… Bunların hepsi de sonsuza ayarlanmış bir kurgunun çığlığıdır ve ilk namazı özler durur.

Bir yazarın kıldığı ilk sabah namazı…

Bir doktorun kıldığı ilk öğle namazı…

Bir sosyoloğun kıldığı ilk ikindi namazı…

Bir ressamın kıldığı ilk akşam namazı…

Bir felsefecinin kıldığı ilk yatsı namazı…

Bir hikâye kitabı değil 'İlk Namaz' fakat beş kişinin hikâyesi var beş şehirde. Yazar, doktor, sosyolog, ressam, felsefeci…

Hayattaki ilk ve son namazın heyecanı ile bir teşekkür tufanı

şeklinde kâinatın beş şehrini ziyaret ederiz. 'Şehir' kelimesinin mecazî bir anlamı da 'içdünya, iç âlem'dir. İnsana yaşatılan hâller, aynı zamanda dış âlemde ona seyrettirildiğinden insan ruhu ile zaman ve kâinat arasında kâinatın müziğinin duyulması derecesinde bir ilişki söz konusudur. Evet, her bir namazın vakti, önemli bir değişimin, dönüşümün başlangıcı ve azîm bir İlâhî tasarrufun aynasıdır. O tasarruf içinde gerçekleşen İlâhî ihsanların birer yansımasıdır. Bu yüzden her iki vakit ortasında toplanmış hadsiz nimetlerin yekûnuna karşı şükür ve hamd manasında namaz parıldamaktadır.

Güzel bir sözde hayatın namazsız ezanla ezansız namaz arasında olduğu söylenmiştir. Kulağımıza okunan ilk ezanla başlar namazla iletişimimiz ancak daha namaz kılacak durumda değilizdir ve ezansız olan son namazla asıl âleme göçeriz. Son nefesimiz, son namazımız gibi olmalı; son namazımız da son nefesimiz gibi.

İnsan ruhunun derinliklerinde var edilen hikmet çekirdekleri, ancak namazın ışığı, ısısı, nesimi ile meyve verecektir.

Nurefşan ÇAĞLAROĞLU

SABAHIN BURCU

SABAHIN BURCU

Bir ömrün gençliğe erdiği, nazenin renklerin, efsunlu kokuların ve mest eden dokunuşuyla rüzgârın, gözlerden süzülerek gönüllere aktığı bahar…

Ve uzun günlerin renkli hikâyesi…

Kalplerin üzerinden ülfet perdelerinin kalktığı, ilâhî aşka kapıların aralandığı, hayretengiz bir bakışın, semavî bir duyuşun, hikmetli bir dokunuşun mahşeri bahar…

Onunla iner teselli yağmurları. Çoktan beklenen bir rahmet gibi haşri ve ömür gurbetinin bittiği ihtişamı müjdeler bahar; ne ki görürse gözlerimiz ve işitirse ruhlarımız. Aklın konakladığı kalpler açılır ve gerçeğin ummanı dokunur hayallere. İçimize doğar bahar, serpilen çiçeklerle, dirilen ağaçlarla, yeşeren ruhlarla.

Ve teşekkür tufanına tutulur kalplerimiz.

***

Sabah burcu… Gün düşü…

Sabah, hayata yeniden tutunduğumuz nazenin bir dal.

Ve gençlik, hayatın yeni baharı…

Sabahı karşısında bulan her insan, yeni bir gençliğe, yeni bir hayata, yeni bir vuslata bürünür günbegün.

Yeni bir şiir yazılıyor sabahla gözlerimizin önüne. Baharın renkleri, yüzlerce kuş gibi havalanıp konuyor gönlün

taraçalarına; anlayana, okuyana. İlhamın ziyareti, telifin şafağı doğuyor yeni güne.

***

Gece yitiyor, gün doğuyor. Sabahın usaresi yeşillikler içinde seyyah bir şehir gibi ortaya çıkıyor. Baharın rüya kadar güzel, hakikat kadar zarif çiçekleri karşılıyor yeni doğan güneşi. Beyaz bir badem ağacı, gelinliklerle süslüyor sabahı. Güller, aşkı dokuyor bir bir… Menekşeler, mor mürekkeple yazıyor en güzel şiirleri. Raksa gelmiş çiçekler ve ağaçlar nazlı nazlı salınıyor seher serinliğinde. Rüzgâr dokunuyor yemyeşil çimenlere, serin ve munis bir ürperti geziniyor içlerinde. Kuşlarsa terennüm ediyor en latif besteleri bahar bahçelerinde.

Seher sayfası açılıyor. En güzel günlüğe başlıyor hayat. En özel mektuplar gönderiliyor insana; en güzel gezi yazısı hayatın. En kâmil hikâyesini yazacak zaman, en seçkin romanını.

***

Bir büyük şehrin sakin ve mutena semtlerinden birisi... Hayatın baharında şairane bir fikir ve kalp dolaşıyor odalarda. Pencerenin ardındaki bahara yürekler aralanıyor. Sayfalar yaprak yaprak açılıyor kalbinde. Yapraklar mektup mektup okunuyor bahar seherlerinde. Çiçeklerden şiirler sunuluyor gözlerine, kuşların seslerinden kasideler yazılıyor yüreğine. Bir çınar, hayatın romanını sessiz sedasız yazıyor belleğine. Kiraz dalları, çiçek bukleleri baharla edebî bir şenliğe dönüşüyor.

Bir şiir dinletisi bahar…

***

Zengin bir kütüphane… Masada açık kalmış bir kitap… Kalbinden kalemine süzülen bir şiir… Genç yazar sırılsıklam, kelimelerin yağmurunda. Yüreğinde serin, tatlı bir rüzgâr…

Kütüphanesindeki kitaplara dokunuyor, onların bazılarını

okşuyor. Yüzlerce yazarı, yüzlerce sanatçıyı buluyor okuduğu satır aralarında. Farklı âlemlerin, farklı ülkelerin, farklı duygu ve düşüncelerin insanları… İnançları başka başka da olsa bütün kitaplar, tek bir kitaba, bütün güzellikler tek bir güzele, bütün faniler tek bir ebede işaret ediyor.

Gözlerini ufka yöneltiyor. Sanat doğuyor güneşle, sanatlar çiçekleniyor, sanatlı konuşuyor ışıktan sözler. Esenlik dizeleri okuyor bakışlar. Yavaş yavaş yaklaşıyor fecir. Kavakların, çamların, siyah dutların raksı görülmeye başlanıyor. Cevşen yaprakları, ağaçların yapraklarına yazılıyor ve evrad okunuyor yapraklardan. Kelimeler, kelimesiz konuşuyor sanki. Sabahla, baharla birlikte yeni canlar inşa ediliyor.

***

Seher seccadesi…

Damlalar sağılıyor şimdi göklerden. Çiçekli bahar kapılarına müjdeler yağıyor. Kâinat şehirlerinden birine şehrâyin doğuyor. En kuru yalnızlıklara dokunduruluyor rahmet. Çiçeğe, yapraklara, toprağa, susamış gönüllere… Kimbilir hangi çiçeğin, hangi ceylanın, hangi deryanın kabul olmuş dualarıdır göklerden inen.

***

Rahmet, güzelliğe dair kelimeler fısıldıyor kulaklarına. Bütün biriktiredurduklarından daha temiz daha saf, sevgiye, hoşgörüye, paylaşmaya, karşısındaki bir şey vermeden vermenin, iyinin ve hayrın yarınlarına hazırlıyor kalbini.

Uzun uzun bakıyor gökyüzüne. Yıldızlar bile aydınlığın koynuna sığınmış uzak denizlerde.

Şimşek uzaklardan, ötelerden müjdeler veriyor. Karanlığın içinde, yanı başında, beraberinde aydınlıklar var, diyor.

Ardından gökler gürlüyor.

Celal cemale yol veriyor.

Genç yazar sıcacık bir dokunuş arıyor, her şeye 'rağmen' saran bir güzellik…

***

Gök gürültüsü susuyor. Aydınlık bir ses düşüyor karanlığın ortasına.

Sabah ezanı…

Ezanın sabahı…

Bir beste; kâinattan içimize düşen cemre… Yağmur inceliyor, inceliyor. Burcu burcu kokulara bürünüyor besteler.

Rüzgâr, sabahın kucağına nazlı nazlı dökülüyor. Kuşlar da bir ezan vuslatına uçuyor. Kâinatın ezan çiçeği, nurdan çiçeklerin içinden geçerek sakinlerini bekliyor şimdi. Kalplere dokunduruyor en ince duyguları, en gerçek sevgileri. Bu da bir yağmur işte, bu da bir rahmet, göklerden indirilen. "Allahuekber, Allahuekber…" Minarelerden yayılan ses, kâinatı aydınlatıyor. Ya da kâinatın aydınlığı ezanla kamaştırıyor gözleri.

Gözlerini kapıyor genç yazar. Islak toprak kokusunu çekiyor içine. 'Allahuekber, Allahuekber' .

Ezanın kelimeleri, kalbinin derinlerine sızıyor; müjdeler ağıyor uzak diyarlardan. Kâinat kitabından felâha dair kelimeler fısıldanıyor ruhuna. Muştular, ilmek ilmek dokuyor huzura dair ne varsa. Teskin oluyor ruh, emin oluyor kalp.

Madem Allah var ve ebedî, elbette her şey var. Kâinat var, güzellik var, sonsuzluk var. Çünkü Cemâl-i Bâki, geçici âşığa razı olmuyor. Onun da varlığını istiyor, devamını talep ediyor. Eğer ebed varsa, biz güzele aynaysak, onun yansımaları isek, bize de ebed var. Bize de sonsuzluk yâr; bize de aşk var.

***

Ruhlar, dünya denilen sergide el ele tutuşuyor.

Bir bayram, uzak mutlulukları yakınlaştırıp bir başka bayramla buluşuyor.

Bir şehrayin asırlara, mevsimlere, günlere uzanarak başka bir şehrayinle görüşüyor.

Âlemler, âlemlerle örtüşüyor.

***

Genç yazar, avuçlarına bakıyor. Hayata tutunduğu ellerine. Bir tabloyu inceler gibi derin ve dikkatli. Sanatın yansıdığı ve yansıtıldığı eller…

Semaya yöneldikçe bir sayfa, bir bahar, bir yaprak gibi açılıyor ellerin gizemi.

Bazen sıcak bir dokunuş, ameliyat masasında usta bir nakış, kalemi saran bir bilgelik, tabloya akan bir incelik…

Eller, Rahman'a uzanan duyguların tercümanı,

Eller, rahmanî hediyelerin yağdığı gülistan,

Ve hamd ü senâların mekânı…

'Ne ki mevcud ise âlemde, güzel, doğru, iyi;
Arayan fikri, bulan ruhu, seven sevgiliyi
Bize bahşetmiş olan Hazret-i Rahman'a şükür.'

dizelerini hatırladı Faruk Nafiz'in.

Fikir arar, ruh bulur, sevgili sever. Güzel, doğru ve iyi, aslında vicdandan hep akan bir haber.

Vicdan "irade, zihin, his, lâtife-i Rabbaniye" ile çiçekleniyor. Her biri, bir gayeye yürüyor ve Bir'i söylüyor.

İrade, ibadetullah diyor.

Zihin, marifetullaha âşık olmak istiyor.

His, muhabbetullaha koşuyor.

Lâtife, müşahedetullahtan söz ediyor.

Takva denilen kâmil ibadet, bu dört çeşmeden akan sularla yeşeriyor.

***

Şimdi bahar.

Ve tefekkür tufanı…

***

Genç yazar, artık okumaya başlıyor, yaklaşmakta olanı. Semavat açılıyor. Diriliş başlıyor. İçinden yüzlerce bahar, yüzlerce gençlik geçiyor. Varlığın müziği, insan ruhuna yağıyor.

Her şey, insana koşuyor.

Hani zayıftır ya insan, hani âcizdir ya! Bu yüzden güneşler doğduruluyor, yağmurlar gönderiliyor, bin bir rızıkla perverde ediliyor. İnsanın zayıflığı için insana hizmet ettiriliyor, aczi için yardım ediliyor, fakrı için ihsan ediliyor, ihtiyacı için ikram ediliyor.

Kâinatta eserler işleniyor sürekli. İşlenmiş bir eserin güzelliği, işlemesinin güzelliğini gösteriyor. Güneşin doğuşunda cemalin şiiri işleniyor. İşlemek güzelliği, ustalığın güzelliğine; o da sanatkârın o sanata ait sıfatının güzelliğine işaret ediyor.

***

Şehirlerin annesinin taşında toprağında yazıyor Cemâl. Beklerin bakışında, nehirlerin akışında Cemâl…

Kemâl; dağlarda, taşta, baharda, kuşta, ruhlardaki nakışta…

İhsan; kalbin ince hâllerinde, nağmelerin dillerinde, ağaçların ellerinde…

Ve genç yazar, teşekkürden bir tufana tutuluyor.

Masmavi gökyüzünün pırlantalarını saklayan sabahın alacası, dağların ceylanı, karacası, hayat denilen nazlı çiçeğin rengârenk esintileri için şükür.

Hakikatlerin ruhumdan uzaklığının, uzaklaşmasından teşekkür.

Dünya ve ahiret denilen çeşit çeşit nimetlere mazhar iki sofra için şükür.

Kalbimizin güneşi, gözümüzün nuru, gönlümüzün sürURU, Muhammed Mustafa (s.a.s.) için sonsuz teşekkür…

Kur'an ve ona olan iman nimeti için, zihinlerde tasavvur edilen Kur'an manaları adedince şükür…

Kâinata nakşedilmiş hikmetlere de hamd ve şükür.

Rahmâniyetin cilveleriyle sevinen nefis için,

Rahîmiyetin tecellileriyle nimetlenen kalp için,

Hikmetin latifelerinden zevk alan akıl için teşekkür.

Aldığım her nefes, verebildiğim her nefes için, nefeslerim adedince şükür.

Tanımadığım, tatmadığım, bilmediğim hastalıklar için, şifalar adedince şükür.

Ve ruhun semalarında yaşanıyor teşekkürden bir tufan.

Sevdiklerim, sevindirdiklerim, sevdiklerimin sevinçleri adedince şükür.

Hakikati gören gözler için,

Dağlar ve bulutlar, gökler ve topraklar arasına gerilmiş mahyalar için şükür,

Bin bir nağmeli sesler, bin bir nameli sanatlar için teşekkür.

Bütün pınarlar, çağlayanlar, şelâleler, Nil'ler, Fırat'lar için şükür.

Yaz günleri, kış geceleri, güz yelleri için…

Itır çiçeği, kadife çiçeği, kanarya çiçeği, düğün çiçeği, gelin çiçeği, oya çiçeği, peygamber çiçeği için…

Serin ve soğuk için, sıcak ve ılık için, meltem ve imbat için, poyraz ve ayaz için şükür.

Leylak ve zambak, miraç ve Burak, turuncu ve ak için şükür.

Gülücük dağıtan yüzler, bir gönlü okşayan şefkatli eller, hatırlayışlar ve unutuşlar için şükür.

Sevgiye sarılan kalpler, ümide bağlanan hayaller, ebede uzanan emeller için şükür.

Annelerin şefkatleriyle nimetlenen çocukların sayısınca teşekkür. Çocuklara adanmış bir hayatın ince dantelleri, memnun olan kalplerin lâtif çeyizleri için teşekkür. Bunca sevinç, bunca kavuşma, bunca gençlik için teşekkür.

Uhrevî ödüller için korunup kaydedilen güzel fiiller sayısınca "Elhamdülillâh"… Nimetin devamı, nimetin zatından daha değerli… Lezzetin bekası, lezzetten daha leziz... Cennette devam, cennetin fevkinde... "Elhamdülillâh"

O'nun her bir güzel isminde ebedî nimetler bulunduğu için sonsuz hamdler, şükürler… Verdiği sabır heybeleri için şükür, şükür meyveleri için nimetler sayısınca şükür.

Kâinat kitabının her bir nakşı, küçük olsun, büyük olsun, Allah'a hamd ü senâ etmekte. O kitabın her bir yazısı, Rahmân ve Rahîm olan Kâtibinin cemalini göstermekle senâhan. Her kuş sesi, her deniz dalgası, menekşeden, papatyadan arta kalan her hatıra için hamd ü senalar.

O kitabın her bir nazmı, kasidesi, methiyesi, her şeye gücü yeteni över. Mehtap, ufkun kızıllığı, serin ve sert esen rüzgârlar, bin bir şekle giren gri, kara, beyaz bulutlar, her şey Seni över. Teşekkür ediyoruz Allah'ım! Teşekkür!

Ebedler için şükür ve cümle şükürler için sonsuz teşekkür.

Seni her türlü noksandan tenzih ediyorum Allah'ım! Senin bize öğrettiğinden başka bizim hiçbir bilgimiz yok. Sen her şeyi hakkıyla bilir, her işi hikmetle yaparsın. Bizi bu saadete, güzelliklere, sevgilere, sevgililere eriştiren Allah'a hamd olsun. Biz kendiliğimizden buna erişemezdik. Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd ü senalar olsun.

Teşekkür tufanına tutuluyor genç yazar.

Hamd ü senanın şiiri yazılıyor, diline, hâline, kalbine.

***

Teşekkür tufanı en güzel kıyamlarda, kıratlarda, rükûlarda, secdelerde yaşanır.

En içten duygulara sarılır kelimeler. Beklenen bereketli bahar yağmurları, ruhun kurak topraklarına iner. Yeşertir ümitleri, bereketlendirir günleri, geceleri. Coşturur dildeki heceleri.

***

Bütün dünyevîliklerden, çirkinliklerden, yanlışlardan arındırmalıydı dilini ellerini, yüzünü, kollarını, ayaklarını. Yıkamalıydı onları rahmetin temsil edildiği sularla. Bir bir dokunmalıydı rahmet uzuvlarına. Ezanın iç âlemine sunduğu temizliği bütünleştirmeliydi duru/durulmuş sularla ki durulmalıydı içindeki hüzünler. Çünkü o; çiçeklerle, kuşlarla, güneşle, ayla bütün insanlarla kardeş olmaya hazırlanıyordu. Çünkü onları temsil ederek birleştirecekti tertemiz ellerini göğsünde. Sunacaktı kendisiyle birlikte onların teşekkürlerini de rahmetin engin denizine.

***

Tan yeri yavaş yavaş ağarıyor.

***

Genç yazar, sudan libasına bürünüyor abdestin.

Su hayatın neşesi, kaynağı, varlığın görünen sebebi…

"Ellerim" dedi "…hikmetin şiiri ellerim, rahmetin aynası yüzüm, hayatlan abdestin hayatıyla. Hayatıma hayat kat Ey Kuddüs! Pak eyle ellerimi, pak eyle yüzümü, ayaklarımı. Abdestimle ak eyle kalbimi. Razı ol ellerimden, ayaklarımdan, kalbimden. Ey sevgili, razı ol!"

Billur sular aktı parmaklarının arasından. Elleri, yüzü, kolları hayatın taze sayfasını okumaya hazırlanıyordu. Arınmış bir gözle bakmak kâinata; tertemiz dillerle övgüleri, kalbi teşekkürlerini yağdırmak Rahman'a. Daha ilk günkü gibi, çocuk gibi, melek gibi saf, ince bir kalple yönelmek O'na.

Abdest, eşlik etmek kâinatın paklığına, imtiyazın lezzetine kavuşturmak ruhu… Kıyıları inci, çakılları lü'lü, otları zeferan olan cennet nehirlerine hazırlamak varlığı…

Parmaklarının arasından akan billur sular, abdestle arkadaş cennet nehirlerinde.

Sanki bir ses doğuyordu abdestin diyarından: "Ağzına en leziz safi iksirin tadını değir, zemzemden haberler aksın kalbinin ortasına. Cennet kokusu yağdıran bulutlara aşina artık burnun. Yüzün dolunay olsun, ellerin veren el. Kolun sarsın yetimleri. Başında sonsuzluğun serinliği. Kulakların güzel kelimelerin meskeni. Ayaklarında helal kazanç yolunda yorgun düşenlerin, ayaklarında, kendisini ziyaret etmeyenleri edenlerin izi bulunsun."

***

Suların paklığı yüzüne yansımıştı. İçi titriyordu. Zangır zangır sarsılıyordu dünyası. Yüreği ilk uçuşuna çıkacak yavru bir kuş gibi çarpıyordu. İlk uçuşun hayal dahi edemediği, edemeyeceği hazzı mıydı onu böyle heyecanlandıran? Yoksa bütün kalbî bağlarını, dünyanın bütün güzelliklerini "Allahüekber" diyerek elinin ardına atıp gerçek sevgiliye arzıhâl etmek miydi?

Yani kalbinin bağlandığı, yapıştığı, sarıldığı; kaybolan, elinde tutamadığı, ayrılırken kalbini kanatan, yaralayan bütün sevgililerden uzaklaşıp gerçek güzele, gerçek sevgiliye yanaşan ruhun enginlere kanat açması mıydı? Belki de zayıflığını, yalnızlığını, güçsüzlüğünü, faniliğini hissedip mutlak güç ve varlık sahibine sunmanın, sığınmanın tarifsiz güzelliğiydi onu böyle heyecanlandıran. Mutlak zayıflıkla, mutlak acizlikle birlikte hâlini sadece O'na arz etmenin tarifi miydi gerçek izzet? İzzetle tevazu ancak bu kadar mı yan yana, bu kadar mı el ele olabilirdi?

***

Evinin en huzurlu köşesine geçti. Mekân içinde özel bir mekân açtı. Zaman içinde özel bir zaman… İç âleminin zenginliğine kapılar aralandı. Sonsuzluktan yansımalar. Dıştaki âlem bütün göz kırpan pırıltılarıyla, aldatıcı renkleriyle solgun bir resme dönüştü.

***

Ve teşekkür tufanı yaşanıyor.

***

Seher seccadesi açılıyor. İç âlemin genişliğinin, sınırsızlığının daveti sarıyor, içindeki kâinatı. Seccadesini seriyor, sığınanı sakin bir liman gibi kucaklayan. Temizliğin, sadeliğin, duruluğun, durulmuşluğun simgesi seccadesi, ona hep buğulu camların ardındaki leylak kokulu odaların ılıklığını, huzurun sessizlik içindeki nezih sesini hatırlatıyordu. Ne güzeldi taşların yerini bulması! Ne güzeldi kutsî bir haritanın parçası olmak, karşısında Kâbe'yi bulmak! Çıksa da önüne sebeplerden engeller, sendelememek, takılmamak… Yâr olmamak tabiat putlarına. Düşmemek sahte ışıklı tuzaklara. Kalbinde Kâbe'yi bulmak, yâr'lardan kurtulup bütün varlığıyla Rabbine yâr olmak.

Ne güzeldi gönül kâbesinin mimarı olmak.

Sıyrılmak varlığın cazibesinden, sevginin nuruna gark olmak.

Bu düşünceler harmanında ruhu gerçek güzelliklere kanat çırptı. Engin serinliklere doğru yol aldı. Tarifsiz ifadelere büründü kelimeler.

***

Bu gün yeni bir bahardı. Taze bir mevsimdi. En yakın bir fırsattı. Ertelenmeyen, ertelenmemesi gereken bir andı.

Kalbe gelen doğru haber, kelimeler fısıldadı "Şu kıştan sonra bir bahar, şu geceden sonra bir sabah var"dı. Haşrin sabahı, berzahın baharı bizi bekliyordu. Evet, bu vakit bir inkılâptı. Hayat kapısının anahtarını açış. Kâinat kitabının besmelesi, ilk sayfası… Hayatının, ilk baharının habercisi. En büyük baharın, yeniden doğuşun "cennet"in müjdecisi…

Sabah, namaza adanmış bir vakit. Namaz, ruhun ab-ı hayatı. İbadetlerin aydınlık fihristesi. Tefekkürle beslenmiş ruhların, teşekküre sarılmasıdır namaz.

***

Okuduğu ayetlerin kollarına bıraktı kendisini. Kim olduğunu, ne olduğunu, ne olacağını fısıldayan menekşe kokulu bir bahar nesimi yayıldı kalbinin derinlerine. İhsanlar buketi açıldı önüne. Gül bahçesini yaşayan bir gönül gibi neye bakacağını, hangisini koklayacağını bilememenin hazzıyla tebessümler nakşoldu yüzüne. Dergâhında ellerini; kötülüklere, yanlışlıklara, adaletsizliklere karşı bağlayarak, ellerini hayırda, güzellikte, sevgide, dostlukta birleştireceğinin sözüyle, kendisini yaratan, yaşatan anbean ihsanlarla donatan O'na nasıl teşekkür edeceğini bilemenin çaresizliğiyle çırpınan bir kalbin yakarışıyla, içten en derinden, bütün varlığıyla, Kur'anî kelimelerle…

"Yokluk âleminden varlık âlemine misafir ettiğin için, elimi tuttuğun, gönlümü gördüğün, ebediyeti verdiğin, seslerimi

duyduğun, beni bana özgü benliklerle donattığın için, beni sana dost ve muhatap kıldığın için, bu ilk namazı /birinci namazı bana kıldırdığın, namazımla beni insan kıldığın için:'Elhamdülillah, elhamdülillah'" dedi. "Yıldızlar sayısınca, damlalar adedince, zerreler miktarınca Elhamdülillah…"

***

Aydınlığa hasret karanlıklar, yerini rahmetin güneşine bıraktı. Işık gelince yer bulamazdı ki karanlık. Sızamazdı ki içimize, derinlerimize.

Kâinat kitabında sayfa sayfa, satır satır, kelime kelime, hatta harf harf okunan şefkatin izleri, merhametin sesleri, sevginin sözleri rahmetin göstergesi değil miydi? Rızık isteyen ağaçların ayaklarına koşturulan ikramlar, yavrulara gönderilen ihsanlar, kalplere sunulan sevgiler, akıllara gönderilen ilhamlar, ruhlara gelen sonsuzluğa dair haberler, sızıntısı değil miydi engin rahmetin? Değil miydi ki O Rahmanürrahim…

Âlem, birbiri içine sarılmış rahmetin gül çiçeği. Merhametin yüz örtüsü. Şefkatin şiiri âlem.

Kâinat mescidi göründü. Zamanın kanatları genişlendi. Geçmiş ve geleceğe kapılar açıldı. Mahpusu değil hayat, şimdiki zamanın. Zaman özgürlük zamanıydı. Zaman kardeşlik zamanıydı. "Yalnız Sana ibadet eder ve yalnız Senden yardım dileriz." sedası nakşoldu yüreğine. Şehirde dostlar onaylıyordu, ülkede kardeşler destekliyordu, âlemde şefaat ediyordu Peygamber. (sallallahu aleyhi vesellem) 'Yalnız değilsin bu kutlu diyarda, biz de varız, yanında yakınındayız, omuz omuza, el ele, yürek yüreğeyiz.' diyorlardı. Doğrular kervanına katılmanın hazzı... Güçlerinden güç alıp, aynı ufka bakmanın yüceliği... Kopmaz bir bağ, sımsıkı halat gibi. Engin denizler, yüce dağlar arkamızda, yanımızda, başımızda, içimizde…

Noksan, yarım, kusurlu olsa da insan; bir bütüne bağlanmak

güç veriyor kalplere. Hz. Ebubekir'in (r.a.) sıddıkiyetine sarılmak, Hz. Ömer'in (r.a.) adaletine, Hz. Osman'ın (r.a.) şefkatine, Hz. Ali'nin (r.a.) şecaatine. İnsanı insan kılmak, kâinata taç eylemek. Sadece Rahmana muhtaç eylemek. Yaratılanı sevmek yaratandan ötürü.

***

Mana âleminden ışık huzmeleri, sızıntılar… Rükuyla açılan kapı. Aşılan benlik. Aşıldıkça yükselen ruh. Özgürlüğün tatlı nesimi. Buz parçasının okyanusa kavuşması. Rüku benliğin belinin büküldüğü an. Bir farkındalık. Rab karşısında terbiye basamağı.

Kâinat, Herkül burcuna doğru akmada. Dünya bir sapan taşı sanki, zerrelerle küreler el ele itaatte. Ağaçlar rükûda, kuşlar rükûda, çiçekler rükûda. Artık benlik, rükûsuna şahit kâinatın. Ya Rab! Ya Rab! Sonsuz kudretin, aczden uzak izzetin hürmetine kusurumuzu affet, bizi kendine kul kabul et. Kurtar bizi benliğin demir zincirlerinden, mananın ipek ilmekleriyle kâinata kardeş, kendine dost et.

Secde güzelliğinin cezbesi büküyor dizleri. Çağırıyor en yüce makama doğru benliği.

An be an yakınlaşıyor turab. Dermansızlık içinde derman... Kendisinin ve bütün esiri olduğu varlıkların zayıflığını, acizliğini açıkça itirafın hafifliği. Bir kelebek kanadı dokunuyor ruhuna. Çağırıyor secde.

***

Alın yazın, kaderin buluşuyor secdeyle. Kaderinde var oluyorsun, diriliyor, yükseliyorsun.

İlk ezanla son namaz arasındaki şahit; alın. Kaderin defteri, hayatın izdüşümü... Yüzündeki çizgiler, kaderden haberler… Alın, yaklaşıyor yakınlığa, gerçek varlığa, yani varlığa yüz sürmeye… Secdeye…

Yokluğun içinde var olmanın aydınlığı…

Erimek…

Erimek, dirilmekse eğer, secdede erimek ve secdede dirilmek.

Secde; uzaklardaki tevazu ve mahviyet kapılarına yakınlık... Aralanan kapılar… Yüzünü sürüyorsun toprağa, yüz buluyorsun topraktan… Turabın yedi rengi doğuran güzelliği sızıyor kalbimize. Bir oluyor toprak ve kalb. Az, az bu çiçekler ,demetler… Kısa bu lisanım, ne olur Rabbim lisanınla yardım et, yardım… “Subhane Rabbiyel Alâ, Subhane Rabbiyel Alâ, Subhane Rabbiyel Alâ”

Can içre bir leylak kokusu… Bir daha, bir daha secde ve sükûnet sahilinde ruh… Suya kavuşmuş bir ceylan... Özgürlüğe kanat açmış bir kuş…

***

Tahiyyat… İşte miraç şimdi kalplerde... Kalpler, insaniyetin miracında. Kelimeler aydınlık, kelimeler geniş, kelimeler kaplıyor kâinatı. En güzel libaslarını giydi manalar. İpekten yüz örtüleri, dantelden gelinlikler… Beyaz, bembeyaz.

İnsan müstesna varlık. Bak duyuyor musun hayat sahiplerinin latif teşekkürlerini? Duyuyor musun tohumların, çekirdeklerin, danelerin ince bestelerini? Kâmiller meclisinden bir dua yükseliyor. Arşa doğru yolculuk… Duyuyor musun seslerini? Haydi! Geldi zaman. Ekle onların seslerini seslerine; sözlerini sözlerine. Temsil et varlığın teşekkürlerini tayyib kelimelerinle.

Tahiyyattaki selâmlarımız, dualarımız, sevgilerimiz, nerelerden gelir, nerelere gider? Kâinatı tercüme eden en sevgiliyi hatırla. Hatırla en sevgiliyi ve yenile biatını. Tut onun varlığın incisi ellerini. O eller ki, elini tutuyor, haramdan hatadan, günahtan… Tutuyor seni, masiva uçurumlarına kaymaktan. O eller ki, avucuna dokunmuş doksan dokuz esmanın gergefi… Kuvvet

bulsun ellerin, kuvvet bulsun kalbin Nebi'nin (sallallahu aleyhi vesellem)elleriyle.

O eller, dostlar içinde küçük bir zikirhânedir. İçine küçük taşlar da girse zikir ve tesbih ederler.

O eller, düşmana karşı küçük bir Rabbanî cephane; içine taş ve toprak girse bomba ve gülle…

O eller, yaralılar ve hastalara karşı küçük bir Rahmanî eczane; dermanın ta kendisi hangi derde temas etse.

O eller, celal ile kalktığı vakit, ayı parçalayıp ona iki yay şeklini veren…

O eller, cemal ile döndüğü vakit, Kevser suyu akıtan on musluklu bir rahmet çeşmesi…

Tut o nebinin ellerini! Dahası tutsun Rabbin, ilminin gizemlerinde senin ellerini. Saklasın hatıranı. Yansımanı. Ellerinle ektiklerini.

Yeryüzü bir mescid, Mekke bir mihrap, Medine bir minber… O Nebi bütün inananlara imam, bütün insanlara hatip, bütün peygamberlere reis, bütün ermişlere seyyid.

Sen olmasaydın sen olmasaydın Ey Sevgili, yetimler gibi ağlardı kâinat, karanlıklar kaplardı yeryüzünü. Ağlardı dağlar, ağlardı taşlar, hıçkırıklara boğulurdu kuşlar. Öksüzler mahzun mahzun bakardı. Hastalar, yaşlılar, çocuklar sessiz sessiz ağlardı. Ayrılıklar, yürekleri dağlardı.

Varlığın, gecemize doğan bir güneş, asırları aydınlatan ışık, kalbimizin dolunayı…

Silindi defterimizden çıkmaz sokaklar, karanlık labirentler.

Tahiyyatla, şahidi ol kâinatın, kâinatın yüz akı. Bak! Yıldızlarla gezegenler el ele… Dünya, tavanı yıldızlarla süslenmiş bir saray. Güneş lamba, ay günlük bir kandil… Yaz bir sofra, bahar bu sofraya konmuş bir demet çiçek… Her çiçek, gergefte bir nakış... Her ses, bir beste…

Yenilenen perdeler, değişen sinemalar… Kâinata şahit ol; imanın yenilensin. Şahit ol ki beklesin seni, ebedlerde güneşler. Selâmların sonsuz çağıltısı, okşasın kalbinin arayışlarını. Şifasız faniliklerden kaç şimdi. Bitiştir kalbini onun kalbine.

***

Kâinatı içine alacak bir kalbe neler sığmazdı ki. Selâm gönderdi Hz. İbrahim'e, âline, Efendiler Efendisine. Sonra duasına kattı bütün sevdiklerini. Annesini babasını ve bütün müminleri sığdırdı kalbine. Öyle genişledi ki kalbi, bütün insanlara şefkat etti. İstiyordu ki onlar da yaşasınlar bu doyulmaz, başka hiçbir şeyde bulunmayan haz iklimini. Yaşasınlar ki İslâmiyet neymiş, insaniyet neymiş, neymiş varlığın doyumsuz emellerini teskin eden güzellik… Sonsuz ihtiyaç sahibi, sonsuz aciz, nihayetsiz emeller, nihayetsiz elemlerle dolu bir kalbin kimmiş tabibi? Bilsinlerdi.

Esselamü aleyküm ve rahmetullah. Esselamü aleyküm ve rahmetullah. Selâm olsun size selâm olsun ey melekler!

Fırtına sonrası bulutsuz bir gök, duru, sakin bir deniz. Yelken açmada ruh ebedî güzelliklere. Kur'an'ın iç huzuruna ermiş, mehtaplı gecelerine hazırlanmada kalp.

***

Ellerini semaya açtı. Kalbinde büyük bir huzur, dudaklarında tebessüm vardı.

Ey zamanların yaratıcısı!

Ey hikmet ve beyan sahibi!

Ey gece ve gündüzü peş peşe değiştiren!

Ey anlamayı, anlatmayı, yazmayı ve sanatı öğreten!

Lakayt kaldığımız bin bir güzelliklere bir bakışla, bir duyuşla, bin duyuşla dokunup baharı kalbimize bayram eyle. Bakışlarımızla dokunduğumuz yapraklar, çiçekler; duyuşlarımızla var

olunan sesler, nefesler ebed âlemlerine doğsun. Satır satır açılsın baharın sayfaları gönlümüze. Aklımıza nur, ruhumuza gıda, kalbimize zenginlik olsun.

Seni ve sevgini bilme bahtiyarlığıyla yaz bizi.

Yazdır bize Ya Rab!

Yazdır bizi Ya Rab!

***

Artık gecenin gündüze, kalbin hakikatine değdiği andı. Kuşlar yuvalarında uyandı. Bekçiler derin uykulara daldı. Fırınların sıcacık dumanı göklere uzandı. Bugün yeni bir bahar, yepyeni bir bahardı.

Bir sabah duası yayılmakta derinden derine:

"Hoş geldin, ey sabah, ey erguvanî vakitler, ey yeni gün! Merhaba, ey inşirah veren vakit ! Allah'a tevekkül etmiş olarak sabaha ulaştık. Allah'ım, yüzlerimizi ve kalplerimizi Senden gelen sevinç, iyilik ve tebessümle doldur. Bize nurdan giysiler giydir."

ÖĞLENİN MUŞTUSU

ÖĞLENİN MUŞTUSU

Vakit öğle.

Gençliğindedir yaz.

Yazındadır dünya öğle saatlerinde.

Sabahın serinlerinden derlenen kokular, güne başlamanın tadı, renklerin neşesi, hayatın canlılığı birikmiştir artık öğle saatlerinde.

Mavinin serinliğini giyinmiş dereler, denizler. Yeşilin en canlısını mesken eylemiş, yapraklar, çiçekler. Ağaçlar kuşların korunağı olmuş; kuşlar huzurun… Huzur can evinin mesut bahçesi… Kuşların dillerinde, kalplerinde mutluluğun bestesi... Saadetin sesi…

Mutluluk olmasaydı kalplerinde, yansır mıydı, seslerine? Hangimiz hüzünlüyken mutlu şarkılar söyledik? Hangimiz coşkuluyken hüzünleri besteledik? Kuşlar, esma şiirinin terennümünde, mutlu öğle saatlerinde. Denizler mavi kasideler okuyor dalgaların sesinde, martıların beyaz nefesinde.

Göçlerin yorgunluğu uzak ülkelerde.

Kuşlar içimizde, yazın serin gölgelerinde. Gençlik yazında, heyecanlar yelken açmış güzelliklere. Coşkulara coşkular eklenmiş, gün ise kemâline ermiş saadet ülkesinde.

Vakit öğle... Senin de safa kuşları uçsun göğünde. Sahip olduğun servetler, mesut kılsın ruhunu. Hayat, sevgi, şefkat, akıl, kalp, göz, kulak, el, ayak… Bir güneş olsun öğle vaktine saadetin. Mutluluk ısıtsın varlığını, ışık ışık yansısın kalbine,

gözlerine. Şükrün coşkusu sarsın yüreğini. Kâinatın aziz bir misafiri olmasının yüceliğini yaşasın insaniyetin. Hamdın, denizinde yankılansın, sonsuz sedası cemalin.

***

Vakit öğle. İbrahim'e inen ayetleri okumada zümrüt yeşili yapraklar, güneş dinlemede. 'Ey ateş, serin ve selâmetli ol!' Güneşin soluğu yapraklara, çiçeklere ılık, bakışı munis, serin ve selâmetli. Güneş itaatli. Yapraklar güvende İbrahim'in serinliğinde. Değil miydi ki İbrahim serin, ateşin sıcaklığında. Değil miydi ki selâmetli, tevhidin kucağında. İbrahim, Rabb'ine güveniyle sadece ateşi değil, kalbini gül eyledi. Güvenin serinliği yaşandı, kalbin gül bahçelerinde. İbrahim'in serinliğiyle ateş, gülü besleyen suya döndü. İbrahim, ateşi kemâlin yazı eyledi.

İbrahim'in ayetlerini okudu gençliğin kemâli. Vakit öğle. Caddede bir genç… Çevrede ateş saçan bakışlar... Zehirli ballar ve gencin yüreğinde iffetin kandili… Serin ve selâmetli; tevhidin gölgesinde…

***

Yusuf gibi bir bakış öğlende. Rabb'inin yarattığı her şey, en güzel. Gençliğin kemâlindeki zindan bir bahçe, bir okul Yusuf'a. Her şartta, her anda güzellemede, Yusuf'un kalbini güzel eylemede. Dualarına dualar eklemede Yusuf, zindanın karanlıklarında. Güneşe kapılar açılmada Yusuf bakışlı vakitlerde. Ruha hakiki bir teselli sunulmada.

İlimler verilmede Yusuf'a. Rüya yorumu, Yusuf'un aydınlığına yol olmada ve kapanmada zindanın kapıları, Yusuf'un ardından bir bir. Yusuf'la dünyalar aydınlanmada, ukbalar aydınlanmada.

Zindan, kara duvarlar, soğuk demirler yasa boğuldu, o gidince. Yusufsuzluğa boğuldu. Yusuf'un aydınlığına hasret

zindan, içine gömüldü. O günden sonra zindan, gerçek kimliğine büründü. Kara zindan…

Ne zaman ki zindanlara düştü kalbi Yusuf olanlar, zindanlar okula döndü, medeniyete dönüştü, hikmetten rahleler ördü.

Gururdan kaleler örmedi Yusuf. “Rabbim bu ilmi sen verdin bana” dedi “…çünkü üzerinde yaşadığım şu kâinat senin, şu akıl, şu güzellik, şu servet senin. Mülk senin, melekût senin Allah’ım! Bütün ihsanlar senin rahmet denizinden. Yusuf da senin…”

Şükürler şükürlere eklendi. Nimetler, nimetlere yol verdi.

Yusuf, esmayı okudu kâinat satırlarında bir bir. Hikmetin burcuna yükseldi. Kemâlin yazına erdi.

Yusuf, gençliğin kemâlindeydi. Hayatın yazındaydı.

Latifsin Allah’ım! Alîmsin, dedi. Zindanların arkasında tenteneli perdeler belirdi. Lütfa dair işlemeler. Bir kış, bir fırtına zindan, arkasında rengârenk bahçeler. Biliyorum ki “İlmin doğuyor Rahmet burcunda.” Biliyorum ki, bildiriyorsun. Bildiriyorsun ki biliyorum Ey Hakîm, dedi.

***

Vakit öğle.

Kemâlin vaktinde Yusuf gibi bir duruş, Yusuf’un bakışlarından esintiler olmalı. Yaşantımıza İbrahim’in ateşinden korlar dokunsa da, Yusuf’un zindanı yaşansa da ömrümüzün baharında, yazında, hâlden hâle alınsak da ömrün kemâlinde, Yusuf’un tavrı dokunursa kalplerimize, işte o zaman güzelliğinin esintileri değmez mi içimize? Yusuflaşmaz mı yüzlerimiz, kalplerimiz? Bakan gözler güzelliği okumaz mı hâlimizde, dilimizde, yüreğimizde? Birer Yusuf olamaz mıyız biz de? Dünyevî zindanlar, uhrevî güneşlerin bir yolu olamaz mı? Latif, Alîm ve Hakîm olanın burcunda uhrevi cennetler doğamaz mı?

***

Doktor Bey! Lütfen ameliyathaneye…

Hastane, birçok gencin İbrahimvari ateşi ya da ömrünün kemâlinde hayatını karartan bir zindan hastane. Kimileri için latif olandan, alîm, hakîm olandan bir mektuptur hastalıklar. Öğle saatlerinde, gençlik kemâlinde hastanelerde, evlerde, caddelerde Yusuflar, İbrahimler ya da gençliğin kemâlinde kahırlardan duvarlar, isyanlardan zindanlar, itirazlardan ateşler yakıyor kimilerini. Suskun koridorların sessizliği sarıyor benliklerini.

***

Öğle saatlerine yakın beyaz önlüğün içindeki kemâl hastane odalarında. Karşısında bir güzel delikanlı. Yusuf yüzlü bir bahar. Bakışları derin bir deniz. Tevhidin yörüngesinde bir dünya. Eyyub'un sabrından izler nakşolmuş kalbine. Hastalık perdesi altında sevimli, güzel manalar saklı. Öğle saatlerinde o, güzel rahmetin gölgesinde. Sam yeli uzaklarda… Dünya ve gençlik bahçelerinde yakıcı bir ateş, hastane, hastalıklar ama o genç için ateş, serin ve selâmetli. İbrahimvari.

***

Genç, gizlice ellerini ve kalbini açıyor. Kalbinden geçenler yüzüne yansıyor, davranışlarından, duruşundan okunuyor Yusuf yüzlünün kemâli. Sen Şafi'sin. Şifayı veren yalnız sensin, diyor. Hem ilaçlarını içiyor, hem duadan şifalı sular sunuyor kalbinin derinlerine. Esmayı okuyor bir bir hastane duvarlarında, ilaç kutularında, doktorların ellerinde... Safa kuşları dolanıyor göklerde. Şifa kuşları hastane pencerelerinde. Oradan odalara, odalardan kalplere uçuşuyor şifa kuşları. Varsın elinde olmasın, varsın omzuna konmasın şifa kuşları. Kalbine sızıyor ya gerçek manevi şifanın serinliği. Acıtmıyor ya hastalığı kalbini, hakiki tesellinin koynunda.

Hiçtim, var ettin. Varlığından haberdar ettin. Nimetler sundun nakış nakış güzelliklere sarılmış. Kalbime, gözüme, kulağıma,

ruhuma sofralar açtın. Had konmamış duygularıma, öfkelerime, sevgilerime Kur'anî reçeteler sundun. Kur'an'ın aydınlığında, aklımın istikametini hikmet eyledin. Öfkemi, müstakim yolda şecaat; nefsimi de, iffetin selâmetli sokaklarına yolcu ettin.

Beni bana bırakmadın. Kaldıramazdım ki zaten bu yükü. Beni yalnız bırakmadın. "Ebed, ebed" diyen ruhuma, Muhammedî bir sesle müjdeler verdin. Cennetin kıyılarını yakın eyledin ruhuma. Aklıma, kalbime gönlüme hutur etmemiş, uğramamış güzelliklerle besledin ümidimi.

Mülkün sahibi sensin, dilediğin gibi tasarruf edersin. Ten de, can da, ben de, Senin. Biliyorum ki her türlü zulümden münezzehsin. Sen zulmetmezsin. Biliyorum ki bu hastalıkların, musibetlerin ardında baharlar saklı. Biliyorum ki rahmetin her an tutuyor ellerimden. Sana açılan elleri boş çevirmezsin sen. Dünyevî, uhrevî armağanlar yağdırırsın sana açılan ellere. Sana açılan kalplere aşkın yağmurları dokunur bir bir. Yeşerir ümitler, belirir nimetler, uhrevî cennet meyvelerine dönüşür çileler, musibetler.

Sadece bana mı? Bütün sevdiklerime ihsanlardan, nimetlerden buketler, umutlar sunarsın. Onların mutluluğuyla beni de mutlu kılarsın.

Sadece Sana açılan ellere mi? Hayır, bütün yarattıklarını rahmetin gölgesinde saklarsın. Sana inanmayanlar bile 'Ya varsa'nın gölgesine kaçarlar çoğu zaman. Yokluk kuyuları, hiçlik kuyuları, Kur'an'ın aydınlığında nurun huzmelerini sızdırır ebedî faniliğin uçurumlarına.

Yusuf yüzlü genç, peygamber ışığıyla süzüyor hayatı. Ateşi, zindanı, kuyuları nur eyliyor. Peygamberlerin gülâbdânlarından kokular saçıyor hastane odalarında. Yusuf yüzlü genç, Yusuf kalpliyi yaşıyor ilaç kokulu koğuşlarda.

***

Genç doktor, öğle tatilinde.

Nefis, iknanın sükûnetinde.

***

Koğuşlarda vurgun yedi bakışları. Gözünün önünde hep Yusuf yüzlü delikanlı. Bakışları İbrahim... Ki o tam ateşe atılacağında melek yardım teklif etti ve İbrahim dedi ki "Benim vekilim Allah'tır. -Hasbünallahü ve ni'mel vekil-" Güvenin zirvesi. Vakarın çizdiği duruş, Rabbine, sadece Rabbine karşı aczin, fakrın yücelten diriliği… Teslimiyetin serinliği…

İbrahimvari…

***

Doktor, gençliğin kemâlinde, meslek kemâlin zirvesinde, mevsim, yazın kemâlinde.

Genç doktorun adımları, öğle tatilinde hastanenin yemyeşil bahçesinde. Gözünde ve gönlünde hasta genç… Yusuf yüzlü bir bahar.

Gencin bakışları, doktorun bakışlarına yansıdı. Hasta gencin kalbi, doktorun kalbine değdi. Hakikatin güleç (gerçek) yüzü genç hastanın kalbiyle doktora gülümsedi. Çünkü ışık, temiz aynalara, temiz kalplere yansırdı. Hem de hiç eksilmeden, cömertçe, kendisinden hiçbir şey kaybetmeden.

Doktor, hayatın yazını yaşadı. Çevresindeki ağaçlar, çiçekler yüreğinde açıldı. Elleri usulca yanındaki gülün kırmızı kadife kaftanını okşadı. Esmanın şiirleri kat kat açıldı güllerin dillerinde. Güller, çiçekler kelimelere döndü bir bir. Sonra gül, kırmızı bir harf oldu. Tek başına manası kalmadı. Sadece kendini yazana işaret etti. Beni yazan sanatkârdır, Alîm'dir, bilerek yapar; Hakîm'dir, hikmetle nakış nakış işler kudret kalemi; Musavvir'dir, tasvir eder şeklimi; Mülevvin'dir, renklendirir çiçek çiçek güzellikleri. Gül bir harfti, kendi başına manası

olmayan ama sanatkârına dair şiirler okuyordu. Bakanlara da gamzeleriyle gülümsüyordu.

Genç doktorun sahip olduğu güzelliklerin buketleri, yollarına revan oldu. İnsaniyetin kemâlini gördü. İslâmiyet'in kemâlini gördü hayatın ince satırlarında ve Allah'ın güzel isimlerinin hazinelerine daldırıldı gönüller. Ya Şafi, Ya Allah! Sağlığı veren de O, hastalığı veren de O. Sağlık da güzel, hastalık da güzel ve kalbin şifası, hayata bedel.

Hastalıklar, sağlığın kıymetini anlatan sinemalar. Ebedî hayata hazırlanmalar. Kemâle, güzelliğe, sağlığa birer basamak hastalıklar.

Sahip olduğum her şeyin sahibi sensin. İlim de sendendir, irfan da… Şifa da sendendir, ihsan da… Kemâl okunuyor kâinat satırlarında, Cemal nakşoluyor varlığın rengârenk bahçelerinde.

Şükrün kapıları birbiri ardınca açıldı. Ömrünün yazında güneş, doktorun içini ışıttı.

Genç doktora ilaçlar sundu, hakikatin eczanesi. Sağlığı, ilmi, güzelliği, iyiliği kendinden bilmenin yanlış teşhisinden kurtuldu.

***

Yazıldı kalbinin koğuşlarına, aydınlıkların reçetesi. Doktor, bir daha bir daha baktı kalbine ve kâinata. Dokundu dünya yapraklarının satırlarına. Yapraklar soldu, dünya gurbeti bin bir vuslatı buldu. Doktor, kendi hastalığını keşfeden, bahtiyar doktor oldu. Kur'an'dan ruhuna ilâçlar sunuldu. İsraf edilen sevgilerin, duyguların, bir ömürlük manevî ateşinden arındı. Çünkü 'erken teşhis', dünyevî, uhrevî belaları önledi, ateşleri nur eyledi.

Yazın sıcağında, ferahlatan gölgeler yaşandı hastane bahçesinde. Şükrün coşkusu sardı benliğini. Kalbinde oluşturduğu şükür sarayını, diliyle, bedeniyle, hâliyle de inşa etmek istedi.

Kendisine verilen akıl, kalp, sevgi, göz, kulak gibi güzelliklerin anahtarlarıyla bin bir âlemin kapıları açıldı.

Hafızası, Levh-i Mahfuzdan haberler verdi. Levh-i Mahfuz, muhafaza edilmiş, kaydedilmiş levhalar. Allah'ın ezelî ilmiyle kâinatta olmuş ve olacak şeylerin yazıldığı defter. Hafızalarımız, hayatımıza dair nice sayfaları derûnunda saklar. Sevinçleri, hüzünleri, gurbetleri, kırılganlıkları, ümitleri, daha kim bilir neleri neleri… Çocukluktan neşeler, gençlikten güzel yüzlü satırlar, ilimden kütüphanelerce bilgiler saklı hafiza raflarında. Hafızalar, Levh-i Mahfuza işaret eden anahtarlar…

Muhafaza, muhasebe için.

Gözü, kâinat kitabına nakşolmuş güzelliklerin bir araştırıcısı oldu. Rabbanî sanatların bir seyircisi ve şu yeryüzü bahçesindeki rahmet çiçeklerinin bir arısı oldu. Varlığın manasını kalbine bal eyledi. Gördü ki bir Rabb-i Rahîm, rahmetin güzel meyveleriyle kendini sevdirmek istiyor. Muhabbetini O'na çevirdi, kalbini ibadete tahsis etti.

Bu güzel nimetleri; hayatı, insaniyeti, gençliği, şefkati, sevgiyi, sağlığı, güneşi, ayı, emrine perverde eden O.

Bu nimetler sofrasına baharı bir buket gibi konduran ikram sahibi O.

Nimetlerin gerçek sahibi Rabbine, bütün nimetlerine mukabil, fiiliyle, hâliyle, kalbiyle, diliyle, elinden gelse bütün duyguları ile şükürler sunmanın iştiyakı yaşanır kâinatın beş şehrinde.

Duvarları kıyamdan, pencereleri rükûdan, kapıları secdeden olan namaz şehrinde yaşanır şükürden bayramlar. Günler, her gün, beş bayramın pırıl pırıl ışıltısına boyanır ve bu ışıltı, alınları, kalpleri ve ruhları mesken eyler.

***

Öğle vakti; koşuşturmalar, telâşlar, meşgaleler, evlerde, kaldırımlarda, bürolarda, hastanelerde… Sokaklar insan seli…

Kalbimiz bir kuş tüyü gibi evriliyor. Kâh sakin bir denize çevriliyor, kâh bileniyor… Şimdi nerede kalbin, hangi çıkmaz sokakta, hangi hülyanın adımlarında, yapayalnız hangi bulvarlarda… Ruhumuz tazyik altında.

Sükûnet kervansaraylarında konaklamak istiyor kalbimiz. Bekasız işlerden çekilmek istiyor ruhumuz, iç ahengin sesine muhtaç ümitlerimiz. Ebediyet şadırvanından bir yudum su özlenen. Sonsuza dair birkaç ulvi dakika. Durgun sularda sessiz sedasız yüzen zarif kuğular ve tazarru. Gülistanda bir on dakika… Namaz.

Nefisten kalbe yolculuk. Hicret.

***

Ezan…

Manaya giydirilmiş libas dökülüyor, minarelerden.

***

Ubudiyet, ulu bir çınar. Ezan, ubudiyetin bestesi, tevhidin kâinattaki gür sesi. Efendimiz'in (sallallahu aleyhi vesellem) gül kokulu nefesi. Asırlardan asırlara esen ezanın rayihası, şimdi de duyulmada kalplerde. İstikbale taptaze ve serin biçimde yayılmada. Hem öyle bir nefes, öyle tatlı bir rüzgâr ki cennetten de buralara güzel kokular taşımada. Reyyan bir ırmak akmada beste beste gönüllere. Selsebil'in şifalı suları dokunmada yüzümüze gözümüze. Selsebil, cennetten akan güzel nehir, armağan bir şehir.

'Allahuekber'ler kalbimizin reçetesi. Kâinat sarayına bakan gözlerden hakiki sanatı temaşa makamında ruhların hayretten hayrete açıldığı, kalbin heyecanından gözlere çakmak çakmak bakışlar düştüğü anda bir sükûnet reçetesi 'Allahuekber'ler.

***

Öğle saatlerinde…

Kimileri kalkabildi, rehavet şiltesinin yakıcı çekiciliğinden.

Yusuf yüzlüler, İbrahimler, salihler, salihalar, sabrın tacını takanlar, şükrün coşkusuna akanlar…

Kur'an eczanesinden dertlere devalar dağıtıldı. Acze medet, fakre medet kelimeler yaşandı dillerde, gönüllerde. Şifa, kalbin sarayında yankılandı. İnsanlara, tesbih, tazim ve şükürden, zevkini doyuracak bir ruh hâli dağıtıldı. Rahmet-i İlâhiye'nin önünde hayret ve muhabbetle secdelere kapılar açıldı. Kulluğun dellallığını yaptı Kur'anî kelimeler.

Önce kâinata bakıldı. Kur'an'ın ayetleri okundu kâinat kitabında. Güneş, gezegenleriyle kol kola girmiş nuranî bir sayfa oldu. Dünya bu sayfada inciyle yazılmış bir satır. İnsanlar, çiçekler, ağaçlar, kuşlar birer sanat harikası kelimeler oldular kâinat Kur'an'ında. Rabbin misafirleri olan insanlara da, bu kelimeleri, satırları, sayfaları okumanın, temsil etmenin, takdim etmenin sonsuz saadetli sokakları göründü. Besmelenin yollarına hakikatler revan oldu.

Hayata tanı kondu. Lâl kesildi fanilikler. Zaman duruldu ve ilk namazına durdu genç doktor.

***

Namaz, dünya misafirhanesinde âciz ve fakir kalbine, kut ve gıda.

Bir menzil olan kabrinde ziya.

Mahkemen olan mahşerde, senet ve berat.

Sırat köprüsünde, nur ve burak.

***

Muradın meyvesi, insaniyet ağacında dokundu. Kâinat satırlarında "Allahuekber"ler satır satır okundu. Aşkın yağmurları yağdı secdelere damla damla.

Namazın diliyle çözüldü kalbin sırlı halleri. Yaz sıcaklığına bir ağaç gölgesi düştü.

Kalpten arşa köprüler, arzular, yalvarışlar döşendi. Sorular cevaplara, kuşatmalar fetihlere dönüştü.

Celâl kıyılarında Sübhanallah...

Cemal mehtabında Elhamdülillah…

Kemâl ufuklarında "Allahuekber"ler yazıldı namazın satırlarında.

Fatihanın sırlı, sürprizli, onurlu odalarında gezindi.

Ruha cennet şekerlemeleri tadında bir fetih risalesi sindi.

O, âlemlerin Rabbidir, dedi.

O, ukbaların sahibi.

O, Rahman ve Rahim'dir, dedi.

Sızılar dindi.

Sonra Rabbin yakın kılmasıyla, insan O'na yaklaştı. Kelimeler O makamından, Sen makamına geçti. 'Yalnız Sana kulluk eder, ve yalnız Senden yardım dileriz'. Makam üstüne makam. Şeref üstüne şeref. İşte kulluk, kâinatın sahibine muhatap olma bahtı. İnsaniyetin tacı, tahtı…

Yalnız O'ndan istemek.

Hem de çiçeklerin elinin, kelebeklerin dilinin yetişmediği; bulutları, güneşi, toprağı, havayı bir aziz misafir edasıyla onlar namına, O'ndan istemek.

İnsaniyetin kalp tablosunun tezhibindeki, hattındaki incelikleri sadece O'na sunmak. Ebed yazan harfleri ihtiyaç kalemiyle kalbin ince satırlarına yazmak.

***

Kelimeler, secdeleri rıhtım eyledi. İstidat çekirdeklerini yeşertti. Açıldı kâinat secdeleri kalplere. Çiçekler secdede, ağaçlar secdede, baharlar, yazlar, dünya secdede. Secdeler yüzümüzde, secdeler kalplerimizde, secdeler cennet bahçelerinde.

Secdeler, secdelere; kalpler, esmaya açılmada. Kalbin rengârenk bayramı yaşanmada muhabbet kıyılarında. Yaz bahçelerinde, Kemâl caddelerinde…

Hayatı bayram eylemede insan öğle seccadelerinde. Secdelerin doyumsuz lezzetlerinde.

Secdeler, kalplerin çiçek yağmuruna tutulduğu mekân…

***

Ey can veren, canan veren, kâinata devalar seren!

Güneşi kandil kılan, kalplere tabip olan!

Kalbimizi canlandır! Hikmetinle kalbimize rahmet sağanağı dökülsün. Korkulardan ötürü hastalanan kalpleri şifayla canlandıran yalnızca sensin.

Ey atomları, galaksileri, kalpleri döndüren, kalbin hayatına sırları tecelli ettiren!

Ey selâmet sahilinin sahibi!

Bizi meçhulün denizinden koru.

Ey bütün merhametlilerden daha Rahim,

Her şeyi kolaylaştıran "Hu" isminle bütün zorluk düğümlerini çözerek bizi rahata kavuştur, selamete erdir.

Canımızın çektiği ferahlıkları üzerimize sağanak yağmur gibi yağdır. Kalplerimize şifa ver.

Ey her şeyi kemâle erdiren!

Bana bu ilk namazı kıldırdığın için minnet!

Beni kendi hastalığını teşhis edebilen doktorlardan eylediğin için hamd!

Ruh tahlillerimin sonuçlarını güzel eyle!

Gönderdiğin reçeteleri uygulamamı, fanilik ilaçlarını kullanmayı nasip et!

***

Şimdi, bir öğleydi yaşanan… Zamanlar, aleyhinde değildi artık; lehine dönmüştü namaz bahçelerinde. Tabiatın, sebeplerin, madde zincirlerinin, ruhunu ve kalbini tutsak etmesinin ağırlığından kurtulmuştu. Mananın, manevî cenneti yaşanıyordu kalbin öğle saatlerinde. Kemâl, çiçek açmıştı gençlik bahçelerinde. Dünya, cennetin fidanlığından kokular saçıyordu günün beş saatinde.

İKİNDİNİN CAM KÖŞKLERİ

İKİNDİNİN CAM KÖŞKLERİ

Güneş yavaş yavaş batmakta, gün üşümekte. Sonbahar, kuru çiçeklerden buketini sunmada tüllenen ikindilere. Eylül şiirleri okumada dalgalar. Bir günün ufkuna savrulmakta sarışın yapraklar. Renkler solmuş, vedaya hazırlanmada sevgililer.

Sahil, hafif üşüten rüzgârların limanı. Güneş ışıklarla süslü kızıl kaftanını giyme telaşına düşmüş. Dağların ardından gelen mağriblere hazırlanıyor vakit. İkindinin cam köşkleri yıkılıyor birer birer. İçimizde defalarca onardığımız, kırıldıkça yeniden yeniye inşa ettiğimiz köşkler. Razı olmadığımız ellerimizden çıkmasına. Hele gönlümüzden uzak durmasına hiç dayanamadığımız, dayanmak istemediğimiz cam köşklerimiz; dünyevî sevgililerimiz.

***

Bu gün de bir gurbete koşuyor vakit. Tartışmalar, düşünceler, sosyolojik çözümlemeler.

Üniversitenin bahçesinden çıktıktan sonra sahile doğru yöneldi, yılların yorgunu bir çift ayak. Elleri, yüzü sonbahar, asil hüzünlerin aynası. Derin bakışlarında eylül şarkıları... İmbat…

Rüzgârın taşıdığı belli belirsiz kuru yaprak kokusunu çekti içine. Ağır adımlarla zamanı yavaşlatmak istedi. Gözleri denize daldı. Ufka baktı derin derin. Aynasının rengine büründü zaman. Buğulu, soluk, sisli, alacakaranlık… Ne çabuk geçmişti yıllar, ne çabuk geçmişti gençlik, ne çabuk doğmuştu ihtiyarlık şafağı. Çocukluğun mahallelerinden, gençliğin caddelerinden,

ihtiyarlığın çıkmaz sokaklarına akıvermişti zaman. Acı bir tebessüm dokundu dudaklarına. Yitirdiği akşamlar, özlediği mevsimler, kaybettiği seneler geride kalmıştı şimdi. Sesine ses gelmiyor, gözüne göz değmiyordu. İçinde bir çift ayak sesinin hasreti büyüyordu. Kalbine dokunmuyordu sözlerin sıcaklığı. Yazılacaktı dünya gurbetlerine adı.

Güzeller, güzellikler sevgilisiydi cihanının. Baharlar hiç bitmesindi. Hele hayat… Varoluş, çiçekleri koklamak, kalbine mukabil kalpler bulmak, bir bakışla yaklaşmak yıldızlara, dokunmak minik bir kuşun kanadına, hatta taşa toprağa dokunmak ne büyük mutluluktu. Evet! Görmek bitiştiriyordu kalbe sevgilileri. Var eyliyordu. Varlığından haberdar eyliyordu nâçâr olduğunu hissedenlere. Dünyayı seviyordu. Vücudunu seviyordu. Âşıktı hayata; ama tutamıyordu onu, kayıyordu yavaşça elleri. Gençliğini sevmişti; ne ki o, veda bile etmeden ayrılıvermişti. Baharı, sağlığını, denizleri, dağları, bahçeleri… Neleri sevmişti, neleri… Ya şimdi! Bir bir elinden çıkıyordu sevgilileri…

Sahil kenarında bir banka oturdu. Ağaçlara baktı. Yaşlanan insanlara, kaybolan güne, çaresiz mevsime, kurumuş yapraklara, solmuş çiçeklere… İçi acıdı. "Ey mevsimlerin ihtiyarı sonbahar, hüzün mü senin yazgının adı?" diye mırıldandı.

Yiten güneş, sararan yaprakların ağaçlara dokundurduğu veda buseleri, rüzgârla savrulan kurumuş bir çiçek, kalbini kanatarak geçti gözlerinin önünden.

Neden dedi, neden geliyorlar? Hiç durmadan, doymadan gidiyorlar. Yazık değil mi, yok mu bunların sesini işiten? Bu kadar değerli, sanatlı, güzel, nazlı varlıklar, neden hiçlik kuyularına atılıyor? Neden kanatıyor ayrılıklar kalbimi? Neden, neden, neden…

Kalbinin sesini dinledi. Ayağa kalktı. Öylesine yürüyordu işte. Nereye gittiğini, ne yaptığını bilmeden… Ağır adımlarına tâbi oldu kalbi. Artık ne dalgaların, ne rüzgârın sesi vardı

kulaklarında. Ne gözünde birbiri üzerine çizilen ikindi tabloları, ne de yarına dair emeller... Yürüyordu işte öylesine, sessizcesine… Sadece hüzün ardı bir durgunluk. Ardı sıra kalpte teslimiyet meltemleri. Olduğu yerde durdu. Başını yerden kaldırdı. Ufka baktı. Dudaklarında belli belirsiz yarı acı bir tebessüm. Sonra kalpten dökülen bir ses! Lütfen varlığını bildir, lütfen… Arayışın yeşerttiği Sözler. Kalbe yumuşak, ipeksi dokunuşlar ve hüznün kayaları ufalanmada…

***

Kayalar. Taşlar. Nazik köklere karşı, yumuşak bir kalp. Sanki bir sevdalı. Su gibi güzelliklerin, ipek köklerin dokunuşuyla parçalanıyor kalpleri. Sevgililerin yollarına toprak oluyor. Yumuşacık bir kalp taşlar.

Ya taş kalpler; Rabbin emirleri çok uzaklarda. İtaatin serin suları dokunmuyor dudaklarına, değmiyor. Ah! Taş kalpler, yol vermiyor ki yüreğine yaklaşsın su gibi şefkatler, sıcacık merhametler. Oysa yepyeni bir ipek yolu açabilir güzelliklere, taatler. Toprak eyler kalpleri, o ulvi kelimeler.

Kayalar, o kayalar ki; sert, katı, camid ama ilâhî emre boyun eğmekte munis, yumuşacık, itaatkâr… Bak, parçalanmada taşlar! Asa-yı Musa karşısında ağlamada. On iki gözünden, on iki çeşme akıyor. Ya haşyetinden ya sevincinden ağlıyor Musa'nın taşları. Bir tek mucize, bir tek mucize yeterken koca taşları parçalamaya; bize, bizlere ne oluyor ki binler, mucizeler karşısında taşlaşıyor kalplerimiz…

Bir çiçeğin topraktan doğuşu mucize, bir yıldızın sessizce göz kırpması. Mucizeler baharındayız. Mucizeler diyarındayız. Bize ne oluyor ki, itaatin çok uzaklarındaki çöllerdeyiz. Soğuk taşlar mı kalbimizin dergâhı? İki damla gözyaşı, yeter kâinatı kucaklayan kalbi yumuşatmaya. Yeter iki damla gözyaşı, bütün taşları toprak eylemeye.

Muhammedî bir nazar, taşları iksir eylemeye yeter.

Yeter ki dokunsun onun sıcacık, yumuşacık kalbine kalbimiz.

Sessiz sessiz yol alıyor yakarışlar.

Çölleri gül eyliyor yaşlar. Ufalanıyor, ufalanıyor taşlar.

***

Teselli makamında bir beste, boğazın serin sularında. Ferahfeza. Camiden ruhun müziğine davet eden, berrak bir ses akmada. "Allahuekber, Allahuekber!" Bir sayha. Manayla bütünleşen iklim. Miraçtan, minarelerden kalbe dökülen şelale. Bir kere, bir kere daha "Allahuekber, Allahuekber" Muhammedî kelimeler, hilâle bakan gözleriyle büyüyor içimizde.

Elif planında bir mekân, nakış nakış İstanbul'da, kızıl güneşe bakmada. Minareler ebedi gözlemede. Gözler, ebedi özlemede. Davetin sıcacık, emin kucağı beklemede seni. İşte bak, duyuyor musun? Kur'anî kelimeler; güneşidir kâinatın. Güneşten bir pırıltı doğuyor ruha. Seni sen, seni ahsen eyliyor. İnciden, mercandan sözlerle, gerdanlıklar nakşoluyor ikindi sularına. Sözlerin cezbesi çekiyor benliği, benden içeru.

Mekânlar candan, kâinatta olan bitenden içeru.

Bir kâinat var sende senden içeru.

Yunus yaklaşıyor, yakınlarına. Kur'anî manaların güzelliğine bürünüyor Yunus. Okuyor kâinatı, okuyor Yunus, okutuyor benliği.

"Her dem yeni doğarız bizden kim usanası."

Her dem yeni doğmanın keşfi… Ruh sıyrılıyor acılardan. Bir başlangıç, yeniden doğuş… Ümit, ümit…

Her an, yeniden yaratılıyor insan; hücre hücre. Her an başka bir hâle bürünüyor ruh. Sen, bir an önceki sen değilsin artık. Bakışların, şimdi başka güzellerin güzelliklerine etmede nazar. Bakışlarından ebed âlemlerine tablolar çizilmede. Her

an bir başka güzelden özler, izler topluyor nazar. Kulağındaki sesler henüz yaratıldı. Ezan, rüzgâr, dalga sesi ve kuşlar... Her biri farklı notalarda sanatkâr ama o ahenk, o bütünlük; sanatın, sesin, kalbe yansıyan izi, kâinat senfonisi... Bir önceki nefesinden arınıyor, arındırılıyorsun. Her an taze bir nefes dokunuyor dudaklarına. Bak, terk etti seni hüzün. Ruhun yeni keşiflere yürümekte. Şimdi yeni bir sen doğuyor. Her an yeni fırsatlar doğmada kalbin ufkunda. Sakınma, aç kalbini. Uzaklardan gelen taze umutları ağırlıyor ikindiler.

Hayatın terasında nazenin bir insan. Kur'an kâinat satırlarında, okunmada her an. Bir nur külliyesi gibi haber getiriyor zamanlar el yazması kitaplardan. Nur yazması dualardan.

***

Henüz nefeslerin dokunuyorken rüzgâra. Bu gün de güneş karşılamışken seni. Bu gün de varlığın güne doğmuşken, gününü gün eyle. Ânını an. An ki lehinde şahit olsun dakikalar, şahit olsun bütün evren.

Çokluk kıyılarında birliğin dalına tutun. Varlığın aşkına dokun. Sev, sevil. Varlığın sükûnet bulsun kabul aynalarında.

Namazınla dokun, şu kâinat sarayının lambasına. Dokun ki geçmiş zamanların yedi kapılı zindanları aydınlığa yüz tutsun. Aydınlıktan yüz bulsun. Dünyanın Züleyhaları zindanı sana mesken eylese de iffetin kandili aydınlatsın geceleri. Henüz gelmemiş zamanlarına, yakınlaşmamış günlerine, uzaklardaki mevsimlerine güneşler doğsun. Şimdiki zaman, sürurun evi olsun. Zamanın aydınlığına yelken açsın nurlu kandiller. Kalbine doğsun, göğüne dolsun nurefşan yıldızlar.

İnsaniyetini namazla dirilt. Doğrult. Eğrilikler, yalanlar yaklaşamasın yakınlarına. Doğruluk kuşları uçsun semalarında. Hasetin korkunç kasırgası sarmasın benliğini. Kalbini yumuşatsın surelerin sıcaklığı kırkikindi yağmurları gibi.

Secdeler demirden benliğini eritsin. Rükuyla, secdenin zirvesine hazırla varlığını.

Kapan… Secdeye öyle kapan ki açılsın aydınlığın alfabesi.

Secdeye öyle kapan ki sonsuzluk gülleri açılsın sana. Öyle bir secde yaşa ki cennetin aydınlığı yüzüne yansısın. Secdeler… Kesretin renklerine karların yağdığı beyaz mekân. Vahdetin tecellisi.

Secde, yüzümüzün yüz akı. Gözümüzün nuru. Gönlümüzün beratı. İşte! Rabbinin biricik muhatabısın. İtirafın hafifliği, seni acz ve zaaf kanatlarında Rahman'a yükseltiyor. Sadece O'na kul olmak, seni sen eyliyor. Bir/incisi olmak evrenin, seni insan eyliyor. Özgürlüğün süruru yaşanmakta kalbin ikindilerinde. Sebeplerden azad oluyorsun. Artık kulu değilsin yaratılmışların. Efendisi oldun varlıkların. İnsaniyet tacında, kâinat tahtındasın.

Bak! Güneş, dünya, bulut, rüzgâr koşuşturuluyor senin için! Göklere çizilmiş yıldızlardan tablolar hep senin, senin için. Çiçekler, kelebekler nakış nakış dokunmuş gözlerine. En değerli mücevherler senin için.

***

Dünya bir nüzhetgâh. Hayat, suretlerin renkli albümü. Bak! Albümün ilk bölümünde bebeklik resimlerin. Anlam müzikallerinden bir defile kuşanıyorsun. En güzel elbiselerin, çocukluğun şirin libası. Sonra gençlik baharları, vücudun ipek tazeliğinde. Duyguların bir gelincik çiçeği kadar hassas, kalbin cemale âşık. Orta yaşta kemâl, asalet, elbiselerindeki mana. İşte yaşlılık, kurumuş kış çiçeği. Sükûnetin sade rengine bürünüyorsun. Ebedî gençliğin arzusu sarıyor benliğini. İçinde çoğalan bir özlem.

Dünya, az önceki uzay boşluğundaki yerinde değil şimdi. Güneş, başka yerlere başka güzelliklere doğmak için ufuktan çekilmede. Sonbahar, merhametten bir esinti. Üşümeyin çiçekler,

yapraklar, bırakın varlığınızın emanetini tohumcuklara. Baharın özeti nakşolmuş tohum sandukçalarına. Her sonbaharda binlerce ilkbahar saklı. Her nihayette bir mahşer. Bırak kalbini, O saklıyor sesleri, sözleri, emanetleri… Kalbin ince hâlleri yazılıyor ebedler defterine.

Yeniden doğuyor güneş ,yeniden doğuyor dünya, yeniden gönderiliyor bahar.

Bire yöneliyor, Biri buluyorsun. Bir duyuyor seni yakarışlarından.

Her yeni doğuş, ebed nehirlerinden müjdeler. Yeniden doğuyorsun. Kim bilir hangi yıllara ve yollara hazırlanıyorsun…

***

Caminin, öteleri dokuyan efsunu, onu içeri davet etti. Yılların yorgunu bir çift ayak, cami kapısına yöneldi. Ürkek adımlarla. İçinde henüz doğmuş bir kaynağın tereşşuhatı. Tatlı, serin, berrak bir sızıntı… Ma-i zülâl.

Cami kapısında.

Gülümsüyor duvarlardaki nakışlar. Çağırıyor kubbeler derinliğe. Sütunlar elif elif bakıyor gözlerinin içine. 'Gelsene' diyor minareler, gelsene.

Çağırıyor.

Kapılar ardında kapılar aralanıyor. Caminin nakışlarında tevhid cümleleri. Gözlerin, kulakların ve kalbin kapıları…

Bir adım içeri.

İçerideki hava, sükûnet ve huzurun evi. Şadırvan ve su, çöldeki yolcuya bir vaha. Yeşertiyor duyguları. Ubudiyet çiçekleri dokumak için mananın suyu hazır, havası hazır. Şimdi sadece toprak lâzım. Kulluğun toprağı. İşte alınlar secdede. Benlik ufalanıyor, toprak oluyor ve ubudiyet çiçekleri doğmaya hazırlanıyor…

***

Kulluğun miracı yaklaşıyor yakınlarına. Kalp ve beden, güzelliğe hazırlanıyor. Güzel eyliyor insan, ikindi güllerini. Güllerin kırmızıları, kızıl ufuklara savruluyor. İkindi ufuklarına. Zamanın aynasında güzelleşiyor mevsim, güzelleşiyor insan.

Varsın yıkılsın dünyanın cam köşkleri. Varsın yıkılsın. Şimdiki zamanın semasında sürurun köşkleri seni gözlüyor. İstikbalin aydınlığı seni özlüyor.

***

Ey bütün sessiz yakarışların sahibi!
Ey hayırlı işleri kolaylaştıran!
Ey kalplerde iman nuru yakan
Ey kalplerin sevgilisi
Güzeli açığa çıkaran sevgili
Ey gizli yakarışları işiten
Ve kullarına huzur ve güven veren!
Ey kâinattaki bütün işleri döndüren,
Ve kullarını hâlden hâle yönelten!

Hakikate, kalbe, güzelliğe, ebede kapılar açan Allah'ım, kabul buyur beni kapından içeru! Kabul et ki faniliğin, fenanın yaralarını sarayım. Ruhumun sonsuz emellerine teselliler bulayım.

***

Bir vaktin tesellisi sızıyor yüreğine. Sırrın sırrına eriyor.

"*Faniyim, fani olanı istemem,*
Âcizim âciz olanı istemem.
Ruhumu Rahman'a teslim eyledim, gayr istemem.
İsterim bir yâr-ı Baki isterim.
Hiç ender hiçim; fakat bir Şems-i Sermed isterim."

***

Hayra dair ne varsa Bismillâh.

Her şey senin namına hareket ediyor, ya Rahman! Sana dayanıyor. Tohumlar, çiçekler başlarında koca ağaçları taşıyor, dağ gibi yükler hafif. Her bir ağaç "Bismillâh" der. Ellerinde latif meyveler. Yumuşacık kökler "Bismillâh" der. Sanki havada intişar eder. Allah namına Rahman namına der, sert taşı, toprağı deler.

Ben de "Bismillâh" diyorum. Aczime karşı, fakrıma karşı "Bismillâh"

Tut elimden besmele. Yükselt varlığımı kulluğun miracına.

"*Bismillâhirrahmanirrahim*"

Duruluyor sular, duruluyor hüzün ve o, ilk namazına duruyor.

İlk ikindisine. Kırkikindi yağmurları yağıyor evrenine.

***

Hâller içindesin. Bazen kalbin kırılgan aynaların mahşeri. Ya da nahif bir çiçek. Bazen ümitlerin coşkusu yaşanmada. Ya da tesellinin sükûneti sarmada benliğini. Bazen haz serinliğinde gölgelenmede varlığın.

Namazınla her hâlden anlayan Rabbin karşısındasın. Hâl diliyle, kâl diliyle yakarmadasın.

Namazınla, niyazınla, kulluğunla varsın.

Namazın hâllerindesin şimdi.

Yalın bir namaz. Tek başına. Her şeyden ve herkesten uzaklardasın. Kalbin Rabbinin evi. Dünyevî yakınlıklar yaklaşamaz, kalbin zümrüt bahçelerine. Sahte sevgililerin tuzakları kandıramıyor seni. Sadece sen varsın. Sadece O'na yâr'sın. İnsanlığın yalın halindesin.

Namazın yalın hâli seni, sonu olmayan son, yolculuğa hazırlıyor. Gözlerinin güneşe son kez dokunduğu, dudağının son heceleri fısıldadığı an, namazın yalın halleri yaklaşıyor yakınlarına. Ferahfeza bir esinti... Nasıl olsa hazırladı namaz seni sona. Kalp

emin. Dudaklar serin. Tebessümler nakşoluyor semaya. Namazın yalın hâli, yâr oluyor yarına. Yarınlarına…

Namazın -i- hâlindesin.

Namazı belirtiyorsun yüreğinde. Namazı yaşıyorsun bedeninde. Ruhunun varlığıyla, bedenini onaylıyorsun. Muhatap kılınıyorsun âlemlerin Rabbine. Ebedî varlığının sözleşmesini imzalıyorsun. Belirtiyorsun varlığını namazınla. Belirginleştiriyorsun. Altını çiziyorsun varlığının.

Namazı canlandırıyorsun ruhunda. Namaz seni canlandırıyor âleminde. Var kılıyor. Sultana yâr kılıyor namaz.

Namazın seni temsil ediyor mana âleminde. Yeşermiş, dipdiri, rengin baharı bir tuba ağacı. Dallarında ışıltılı meyveler ham/d maddelerinden namazın.

Namazın -e- hâlindesin.

Namaza yöneliyorsun. Dünyanın kalbine, kalbin kıblesine. Bütün önceliklerinden sıyrılıp Rabbin önceliklerine koşuyorsun. Nefsanî hislerin, heveslerin şimdi çok uzaklarda. Zaman, anlamını yitirdi. Zamanlar üstündesin. Mekân, Rabbin huzuru.

Kalbin nüzhetgâhı Kâbe… Kâinatın siyah incisi. Varlığın gökçekimi Kâbe. İslâmın cem odası. Melekler Kâbe'de, bedenler Kâbe'de. Kâbe kalplerde.

Yöneliyorsun Kâbe'ye. Seninle birlikte kâinat yöneliyor.

Vechini çeviriyorsun namaza. Kalbin teveccüh ediyor Rahmana. Kalkındır ruhunu; iyi haberler bülteni yayılıyor semalardan, kalplere. Sonsuz aczine, sonsuz fakrına çareler geliyor. Ebede dair müjdeler geliyor.

Yıka benliğini namazın berrak sularıyla. İç kana kana namazın ab-ı hayatından. Nefes al tatlı nesimiyle vuslatın… Çünkü ebedden haberler geliyor.

Namazın -de- hâlindesin.

Namazdasın. Hazdasın. En büyük niyazdasın. Nazdasın.

Şimdi kışları yaza çevrilen gözlerle yazılıyorsun namaz yazlarına, ey Feyyaz nidasıyla. Seccadelere kapandığın kadar açılıyorsun. "Allahuekber"lerin açtığı kapılar ardında ağırlanmadasın. Yolarına serilen yeşil halı, seccaden. İpekten. Melekler sağda, solda sıralanmış. Selâmda. Gül kokularına bürünmüş âlem. Nimetlerden demetler savruluyor yollarına. Çiçekler cümbüşündesin.

Teşekkür, teşekkür… Ruhunu saran özlem. Kelimeler yetersiz, manalar sınırsız, hazzın denizinde yüzüyor zaman…

Hamdlerim sanadır. Sanadır övgülerim, kalbî sevgilerim ey Rahman! Şükre değer bulduğum her şeyin sahibisin. Her şey şükre değer. Şükre bakar. Şükrü dokur. Onunla çoğalır güzellikler.

İsminin harflerini topluyorum her kelimeden. Allah' diyorum. Rahman, diyorum, Rahim, diyorum. Çiçekler devşiriyorum. Hamdden h'yı alıyorum; ubudiyetten u'yu. 'Hu' diyorum, Hu… Her şeyi kolaylaştıran 'Hu' adıyla…

Namazın -den- hâlindesin.

Namazdan ayrılıyorsun tahiyyatınla, biatınla. O huzura lâyık kelimelerle süslüyorsun âlemini. Hatırlıyorsun Rabbini, Efendisini ve miraçtaki sohbetini. Kelimelerin manası genişliyor, yükseliyor. Zirvede anlamlar yükleniyor. Bak! Muhammedî bir ses yükseliyor semâya. Kâinatın sevgilisi, kalbimizin dolunayı, bütün hayat sahiplerinin hayatlarıyla gösterdikleri fıtrî hediyeleri, takdim ediliyor Rahman'a. Yetmedi! Bütün ruh sahiplerinin, insanların, meleklerin duaları da katılıyor en güzel dualarına. Kelimeler aydınlatıyor kâinatı.

"Esselamu aleyke Ya Eyyühen-nebi" ile makes buluyor dualar. Her gün, hiç olmazsa on defa, selâm-ı Nebi… İnsanlar selâmda, melekler selâmda, kuşlar, çiçekler, kâinat selâmda. Sen

olmasaydın Ey Nebi! Açılır mıydı yarınların kapıları, açılır mıydı âlemin sırları… İyi ki varsın, iyi ki varlığınla yârsın Ey Nebi. İyi ki doğdun âleme, varlığın güneşi.

Şimdi hayatının bir/inci namazından ayrılmadasın ama bu ayrılık başka. Yakmıyor. Yaklaşamıyor ateş sıcaklığıyla, serin ve selâmetli. İbrahimvari. Isıtıyor ruhunu, sarıyor kalbini. İştiyakın tatlı rüzgârı geziniyor yakınlarında. Bir daha namaz, bir daha namaz diyor benliğin. Akşamı bekliyorsun. Aydınlık akşamlar, aydınlık yarınlar seni bekliyor…

***

Ey insanların içinden geçenleri bilen!

Ey pişmanlıklarımıza sonsuz lütuf ve ihsanlar seren!

Ruhuma ferahlık olarak sunduğun ilk namazım hatırına hatırasına beni bağışla.

Namazın ruhuma sunduğu hazları bir ömür boyu var et! Yıllar boyu aramadığım, bulamadığım gerçekleri kalbime yâr et!

Ner şeyi içine alan rahmetin hürmetine, rahmetinden medet!

Bizi ihsan makamında sabit tut. Vücudumuzu irfan göğüne yücelt.

İman nuru ile aydınlat gözlerimizi ve gönüllerimizi. Güzelliklerle donat içimizi. Sana yakın olma bahtiyarlığıyla yaz bizi.

Ömrüm boyunca işlediğim günahlar için bana af ve mağfiretler gönder! Bu ikindinin akşama erdiği bereketli saatler hürmetine bize şefaatler ver!

Peygamberler kandili, evliyalar yıldızı, bilgelerin ay ve güneşi, doğu ve batının ışığı olan Efendimize salat eyle. Ona dost olanları ve bizi mesut eyle.

***

Güzel kalbe güzellikler yâr oldu.

AKŞAMIN SAHİLLERİ

AKŞAMIN SAHİLLERİ

Akşamın tatlı rüzgârları, veda buseleri dokunduruyor renklere. Kızıl bir tablo ufule meylediyor. Kayboluyor güneş, kayboluyor sevgililer, dakikaların satır aralarında. Suretler, ardına bakmadan, veda etmeden sıyrılıyor manalardan.

Göklerin yazgısında şimdi kızıl rengin mahşeri var. Alacakaranlığı kuşanıyor vakit. Nar çiçeği, akşamın gelinliği. Birazdan ateş kırmızısı şalını omzuna alacak. Mor tüllerle el sallayacak dağların, tepelerin ardındaki sevgililere. Veda şiirleri yazacak ufuklara sessiz sedasız.

Renkler varlığını yitirip, karanlıklara boyanacak. Yitirecek güzelliğini çiçekler, denizler, sevgililer ve güneş. Faniliğin sessiz bestesi sızacak kalplerimize. Bizim de akşamımızı hatırlatacak solgun renkler. Dünya akşamının da resmi çizilecek kalplerimizin tuvaline.

***

Bir tuval, renkler, eşyanın inceliklerine sızan bakış ve iç âlemin ahenginin yansıdığı eller… Çizdiği tabloda bir rüyadan arta kalan renkler… Çizgiler, fırça darbeleri, yaşanmakta ve sürekli değişmekte olan ânı yakalama çabası. Resminde, kayalara vuran dalgaların, yüreğindeki izdüşümü… Ellerinde çizgiler, yüreğinde çizgiler…

***

Odanın duvarlarında birbirinden güzel manzara resimleri.

Yılların tozunun içine işlediği kahverengi ahşap bir dolap, camekânlı dolabın içinde değerli antikalar, çivit mavisi vazolar, zümrüt yeşili tabaklar… Antikalara sinmiş mananın ve hatıraların derin resmi… Odanın en aydınlık köşesine yaslanmış tuval, fırçalar ve boyalar. Hayata açılmış ahşap küçük bir pencere. Ufuklara açılmış iki cam kanat. Yılların yorgunu sallanan bir sandalye. Okşandıkça mest olan bir kedi.

***

Odada sessizlik kol geziyordu. Pencereyi sonuna kadar açtı. Esen rüzgâr tüllere dokunuyor, dalgalandırıyor, sonra da onları kendi hâline bırakıveriyordu. Masanın üzerinde, maziden izler taşıyan eski radyosu duruyordu. Radyoyu açtı ve sallanan sandalyesine yaslandı. Gözleri, pencere ardındaki denize daldı. Radyodan içli bir beste aktı gönlüne: "Dönülmez akşamın ufkundayız, vakit çok geç"

Bu sese bir süre dalgalar da eşlik etti. Belli belirsiz mırıldanan sözlerde "Dönülmez akşamın ufkundayız" Gözlerini kapadı. Yaşadığı hayatı ve bulunduğu hâl, başını aşağı yukarı sallamasıyla, duyduğu sözlerin onaylandığı bir resme dönüştü. Oda dardı. Derin bir iç çekiş yankılandı. O da dardı. Yavaşça kalktı, radyoyu kapattı.

Şimdi içeride sadece dalgaların ve kalbinin sesi…

***

Dalgalar bir celâl içinde cemal müjdesi. Bir mektup dalgalar okuyan için. İlâhî ilmin tecellisi. Derinlerdeki incilerin müjdecisi.

Kalp, güzelliklerin tezhip sergisi; işiten ruhlar için kasidenin ulvi bestesi.

***

Ve rüzgâr.

Esintiler getirdi, içindeki çağıltılara.

Gökte ay,

Denizde ay,

Işıklı bir tablo.

Bir akşam kandili.

Kandilde,

Bir nur, aklın denizinde.

Serin hava, içine işledi. Bir ferahlık hissetti kalbinin şark odalarında. Uslu bir rüzgâr dolaştı yakınlarında. Oda genişledi sanki o da genişledi.

Evet, dedi "vakit çok geç" fakat akşam dönülmez de değil. Henüz, hakikati arayabiliyorsa gözlerim, ellerim dokunabiliyorsa hâlâ tablolarıma, akşam dönülmez değil.

***

Sorular, sorular… Soruldukça açılan elmas kapılar. Hikmetin kapıları aklın pırlanta anahtarında... Hikmetin göz nuru yazmaları da, kalp sandukçasının zarafetli bohçalarında.

***

İnsan hiçbir ânı, hiçbir güzelliği elinde tutamıyor, ebedîleştiremiyor. Bazen bir tabloda biriktiriyor ümitlerini. Unutulmuşluğun zindanına bir tabloyla ışık tutmak istiyor. Hiç olmazsa tablolarıyla anılsın, hatırasına bir tebessüm nakşedilsin istiyor. Maziye hayranlık dolu bakışlar gönderilsin sanatının anısına, içtenlikle diliyor. Bu yüzden bütün duygularıyla akıyor tablosuna, ölümsüzlük istiyor.

Şimdi nerede eski ressamlar? Ya tabloları… Belki çok azının tabloları müzelerin soğuk duvarlarına yansıyor. Onlar da dünyanın akşamıyla birlikte unutulmuşluk kuyusuna düşecekler.

Peki çaresi yok mu vakitleri, sanatları ebedîleştirmenin?

***

Hayat, gelip geçen resimlerden, suretlerden, fotoğraflardan ibaret. Binlerce resim geçer insanın hayatından. Komşular, sınıf arkadaşları; yolda, otobüste, markette gelip geçen resimler, insan yüzleri, konuşmalar… Bir şarkıyı hatırladı: "Kimler geldi, kimler geçti" diye haykıran. Her şarkı da, bir resimdir kalbe çizilen. Her şey ya flû bir tablo, ya da karanlıklara bürünmüş bir resim. Üstümüze huzursuzluk boca ediliyor faniliği düşündükçe. Bâki olanı, bekaya mazhar olanı arıyor insan. Issızlıklara sözünü geçirebilecek bir kudreti, hiç bitmez ve tükenmez resimler yaratacak bir cemali arıyor.

Evren, her an değişen tablolar mahşeri. Anlar adedince manzaralar yansıyor kâinat tuvaline. Birbirinden güzel manzaralar ama daha doymadan siliniyor hepsi birer birer. Her an, elinden çıkmaya hazır. Her an seni terk etmeye mahkûm, gökkuşağının yedi rengine boyanmış sevgililer.

Öyleyse neden bu evrendeki güzellikler, birbiri ardınca çizilen doyumsuz manzaralar? Sadece tadıp, doymadan gitmek için mi? Birkaç dakikacık seyir için mi? Neden gelenler gidiyorlar, gidenler gelmiyor. Neden?

Kelimeler geldi geçti belleğinden:

"Semavat.

Peygamber çiçeği, ayışığı…

Güneş de bir çiçektir. Bahar da bir çiçek.

Bir çiçeği var etmek kadar kolaydır baharı getirmek, Var Eden için.

Bu güzellikler, bu deniz, bu yıldızlar, bu dünya, sadece bir ânın tutsağı olamaz. Bu tablolardan nice güzellikler dokunuyor ebedler âlemine. Şu güzellikler, şu sanatlar, şu tezyinat, sadece lezzet almak için değil. Tattırılır; fakat doyurulmaz. Çünkü

ya onun ömrü kısa, ya senin ömrün kısa. Doymaya kâfi değil. Ya ibret içindir, ya şükür için. Bu sanatlar, bu güzellikler ebed âlemlerindeki sanatların nümuneleri hükmünde.

Kendisini yaratan sanatkârın bir an nazarından geçmek, şeref olarak onlara yeter.

Her şey bir mektup, ilâhî bir kaside, hikmetli bir şiir.

Hem üzülme! Yok olmuyor güzellikler, manasını bırakıyor ardında sevgililer. Terhis oluyor güzellikler. Bak çiçekler gitti; ama hafızanda nakşoldu resimler.

Anladım şimdi ey Cemil! Güzellikler bırakılıyor kalplerin köşelerine, bir demet gül gibi.

Bir çiçek gitti, bir kelebek. Mesrurane terhisin denizine daldılar. Tohumlar, çiçeklerin müstakbel hayat muhafızları.

Gidenler, durmadılar, manalarını bırakıp gittiler. İnsan, manasını bırakıp gitti. Güzel insanlar, güzellikler bıraktı gitti.

Anladım şimdi ey Rabbülâlemin! Bütün varlıkların terbiye edicisi olan Sen, bir mana için gönderdin her şeyi.

Anladım şimdi ey Lâtif! Kâinatı lütuf, kerem ve ihsanlarla donatıp müzeyyen manalar bıraktırdın. Anladım şimdi ey Fatır-ı Zülcelâl! İman nuru ile ışıdı kulaklar, kâinattan gelen manevî sesleri işitti, manasını bırakıp gitti güzellikler. Hâl diliyle yapılan zikirler, tesbihatlar, manasını bırakıp gitti. Hatta o iman nuru sayesinde rüzgârların terennümleri, gökgürültüsünün sesi, dalgaların nağmeleri, yağmur ve kuş tesbihleri, manasını bırakıp gitti. Türlü türlü sedayla kalplere hüzünler geldi, manalar geldi. Sesler, Rabbanî aşkları duyurarak kalpleri, ruhları nuranî âlemlere götürüp manalar bıraktı. Gözün nuru, iman nuruyla ışıklanıp güçlendi, yeni manalara aktı. Bütün kâinat gül ve reyhanlarla süslü bir cennet şeklinde göründü. Gözün gözbebeği de, bal arısı gibi, kâinattaki çiçeklerden aldığı fikir ve ibret şıralarından vicdana iman ballarını bıraktı.

Anladım şimdi, neden gelip hiç durmadan gittiklerini.

***

Kâinat bir gül goncası. İç içe güzellikler… Ruhun da cemali var, suretin de. Şefkatin de güzelliği var, adaletin de. Merhametin ve hikmetin hüsnü dokunmuş kâinat satırlarına. İmanın, hakikatin, nurun güzelliği de âlemin şiirini görünür kılmış satırlarda."

İnsan, kâinat tablosunun müştak seyircisi. Mütehayyir nâzırı. Sanat, güzelliğin eşsiz ahenginin ruhtaki yansıması. Bir duyarlılık, bir yetenek işi sanat. Ruhun berrak çocuğu. Âlem şiirinin güzelliğinin kalpteki akisleri.

"Güzellerin, güzel yüzlerinde güzelliği yaratan, elbette o güzelliğe müştakları da yaratır."

Öyleyse bütün güzelliklerde ebedî güzelliğe davet vardır. Gül, cennet kokusunun mazrufu. Gökkuşağı, ebedî renklere zarf. Çiçekler, cennet kokusundan buhurdanlık. Mora çalan güllerin kokusu vardır dünyevî sevgililerde. Nehirler, ırmaklar cennetin balköpüğü rengine boyanır Kur'anî kelimelerle. Bir de Cemalullah'ın aşkı dokundurulmuştur kalplere. Mevlana'nın dönüşündeki cezbe dalga dalga ulaşmıştır günümüze. Semayla dokunmuştur kalplerimize aşk. Dünya da bir semazen olmuştur aşkın cezbesiyle. İnsan da eşlik etmiştir ubudiyetiyle. Yaratılışındaki latif incelik ve nazlı güzellikleri temaşa makamında Rabbini bütün noksanlardan tenzih ederek huzurun armağanını sunmuştur benliğine. Muhabbet ve iştiyaka açılmıştır kapılar ve namaz giyinmiştir beyaz bir tennure.

Tefekkür, sevgiliyi yakın eylemiştir kalplerimize. Derin ve ince bir bakmak, nüfuz etmek, mananın aşkı doğuran rengine. Kaldırmak ülfetin soğuk perdelerini, bütün renklerin, hikmetlerin üzerinden kaldırmak.

Güneş doğuyor, gün batıyor; ülfet...

Efendimiz (sav) bir ikindi vakti uykunun serin sahilinde. İkindi vakti uzaklaşıyor gitgide. Hz. Ali uyandırmaya kıyamıyor Efendimizi (sav). Güneş o an batmıyor. Parçalanıyor ülfet.

Soğuk üşütüyor, ateş yakıyor; ülfet.

Hz. İbrahim ülfetin uzaklarında, ateş yakmıyor. Serin ve selâmeti. Parçalanıyor ülfet.

İnsan, bir anne bir babadan doğuyor; ülfet.

Hz. İsa, babasız çocuk, hikmet yakınlaşıyor, uzaklaşıyor ülfet.

İnsan ölüyor. Ülfet.

Ve insan ölünce, teneşirde bitiyor ülfet.

Henüz gözlerimiz cemale âşıkken, kulaklarımız güzel seslerin, lâtif sözlerin meskeniyken, henüz kalplerimizin kapıları kapanmamışken hakikatin şualarına, açalım perdeleri. Ülfeti sürgün eyleyelim uzak ülkelerin zindanlarına.

Kâinat, Kur'an, Efendimiz gerçek renkleri üflesin ruhlarımızın sanat galerilerine. Bakışlarımızı hikmetin renkleriyle boyasınlar bir bir. Boyasınlar ki akıl, ilâhî kütüphanelerin pırlanta bir anahtarına dönüşsün. Kalp, kâinat definelerinin sırlarına erişsin. Muhabbet, tevhidin sırrıyla bu küçücük insanı kâinat kadar büyütsün genişlendirsin. Mahlûkata nazlı bir sultan yapsın ve her şey hikmet renginde tek renk…

***

İnsan. Gözüne kâinattan bin bir rengin tablosu dokunmuş. Ahenkli, sanatlı şekillerden buketler sunulmuş ruhuna. Hikmeti de aklında resmetmek düşmüş. Hikmeti, hikmetli bir nazarla okumak da yazılmış insaniyetin ufkuna.

Aynalar düşmüş.

***

Karanlıklar veda eyledi. Aydınlık geceler yaşıyor zaman.

Gökte bir ay.
İnsan bir okyanus. Gelgitler uzaklarda.
İçinde yıldızlar.
Kalbinde yansımalar.
Aynalar.

***

Ellerin dualarla yıkandığı akşamlar. Duaların, yakarışlarla yeşerdiği mekânlar. İnce bir sarmaşık tutunmakta rahmetin kuvvetine. Kalbin ışığı hürmetine.

Üç yudum su dokundu dudaklarına. Ab-ı hayat. Selsebil'in duygulara sızan inşirahı. Üç yudum su rahmete dokunan. Rahmetle, şefkatle, keremle dokunan.

Kalbin hayatı, yüzünden akan sular. Aktıkça melekleri gülümseten sular. Ancak tertemiz bir yüz bakabilir Kâbe'nin göz kamaştıran yüzüne, dünyanın Kâbe gözüne. Eli, yüzü, ayakları ve dahası kalbi pak olmalı ki, yaklaşsın insan Kâbe'nin yakınlığına.

***

Yaklaş saadet asrına. Abdestin serin kurnasında arın. Nezafetin resmini çiz ellerinden akan billur sularla. Bil ki şahidin olacak ellerinden dökülen sular. Bil ki en muhtaç olduğun zamanlarda dünyevî ve uhrevî yangınları söndürecek abdestin. Suların serinliği gölgen olacak güneş bir mızrak boyu yaklaştığında.

Senden uzaklarda kalma susuzluğundan daha yakıcı ne vardır? Ey Rabbim! Abdestimle senden uzak düşme susuzluğundan al beni. Dünya çöllerinde kalmış benliğime, bir yudum su ver Kur'anî kelimelerinle. Yaklaştır beni Efendimizin (sallallahu aleyhi vesellem) parmaklarından akan billur suya. Abdest aldığım sular, kardeş olsun, onun parmaklarından akan suya.

Su gibi aziz olsun abdestim. Abdest gibi aziz bir dostum olsun. İzzet ve tevazu yıkasın ellerimi, yüzümü, ayaklarımı. Pak eylesin iç evrenimin caddelerini.

Abdestin serin ırmağı çölleri nur eyledi. Sıratı, müstakim bir yol eyledi. Rabbim, beni bana bırakma. Ben, beni terbiye edemem. Sen, beni terbiye eyle. Kelamın, istikametimin kıblesi olsun.

Ruhumu seni bilmeme susuzluğundan kurtar.

***

Ey kul namazınla renklendir hayatını.

Ebed âlemlerine namazın beş kandilli süreyyasından aydınlık tablolar gönder.

Sabah namazın baharın rengine boyansın. Altın sarısı olsun şükrün coşkusu. Yeniden baharın, beyazlığı kaplasın her yanı. Kışın ardından baharın güneşi ısıtsın kalbimizin bahçelerini. Sabah, sevginin sesi olsun. Sevgi, hayatın güneşi sarsın, sarmalasın, hiç esirgemesin sıcaklığını. Doğ güne, güneş gibi. Sevgilerinle. Güneşin kuşatıcı iklimini gönlünde duyarak başla sabaha.

Bir bebeğin ilk nefesinin sıcaklığı, ferahlığı yaşansın seher seccadesinde. Hayatı armağan olarak aldığın günü hatırla. O günün anısına tazele sonsuz teşekkürlerini. Bir bebeğin masum ve pembe dudaklarının yaşadığı ilk nefes gibi içine çek, varlığın engin sevincini. Seccadende yaşa baharın sınırsız renklerini. Seccaden eyle baharı, çimenleri, çiçekleri ki dünyevî cennetler yaşansın hayatın baharında. Ebedî cennet buketlerinin kokusu sızsın ruhunun keşfedilmemiş kıtalarına.

Öğle, deniz mavisi. Kemâlin vadisinde akıyor zaman. Gençliğin yazındasın. Ömrü dünyada insaniyet tacını giydiğin vakittir öğle. Rahmetin yağmuruna tutulmuşsun. Sırılsıklam ıslanmışsın şefkatin serinliğiyle. Nimetlerden bir taç giydirilmiş varlığına.

Sadece midenin ihtiyacına bin bir çeşit sofralarla cevap verilmiş. Ebed, ebed diyen ruhuna bir tatlı nesim olmuş namaz. Leylak rengi çiçekler giyinmişsin.

Öyleyse, Sen de öğle vakitlerinde kulluğun yazına ulaş, kemâlin burcuna yaklaş.

İkindilerde yaşansın sarının, turuncunun ahengi. Asr-ı Saadet'in canlılığına sarılsın hayat. Dünyayla sınırlı kalmasın güzellikler. Cennette kurulsun rengârenk köşkler. Kumistan ve çöl… Altın sarısı… Güneş, ay, yıldızlar, çiçekler kardeşin olsun. İncelikler peygamberi gecene doğsun. Okşasın bir çocuğun saçlarını şefkatin şiiri elleriyle.

Akşamlar gülkurusu heyecanlara boyansın. Gaflet derin uykusundan uyansın. Rahmetin kollarına bırak kendini. Dünyanın yükünü indir sırtından. Hiç olmazsa beş dakika dinle ruhunun sesini. Merhamete sığın, gülkurusu akşamların aydınlığında. Fenaya giden sevgililerden çek ellerini. Sonsuz kudret, şefkat, merhamet ve zevalsiz cemal sarsın benliğini.

Yatsıda gece mavisi giyinmiş göklerden aydınlık yıldızlar yansısın ebed tablolarına. Gece defterinde güvenin rengine sarın. Rahmetin iltifatına iltica et. Secdelerin yüzüne de mahviyetin uçuk pembe rengini yaz. Secdeler, secdeler… Mehtabın düştüğü gölgeler. Seccadelere düşen cemreler.

Cemreler düşsün senin de hayatının her tablosuna.

Günde beş vakit cemrelerle ısıt, ruhunu. Seher vakti havaya, öğle ve ikindinin suyuna, akşamın ve yatsının toprağına düşsün kulluğun cemreleri.

***

Her gün, yeni bir âlemin kapısı.

Âlem bir saray.

Kalp bir ayna.

Kalbinin rengine boyanıyor âlem. Ya kırmızı güller açmış

bir saray, ya siyahın esiri bir matemhane. Kalbinle, aklınla, gönlünle, amelinle kendi âleminin şeklini çiziyorsun. Rengini belirliyorsun. Lehinde veya aleyhinde şahidin oluyor zaman.

Namazınla dokunuyorsun aydınlığa. Nurlanıyor âlemin. Dünyanın dalgaları, karmakarışık hareketler, değişimler namazın nuruyla intizamlı bir kudret mektubuna dönüşüyor. Kalbine nurlar serpiyor namaz. Senin o günkü âlemin aydınlanıyor.

***

Vakit geldi. Besmele, insanî arşın yolu. Kâinat simasından, arz simasından, insan simasına ışıklı bir yol uzandı. Allah'a, Rahman ve Rahîm olana bağlandı insan.

Bismillah, kâinatın manevi güneşi oldu. Her bir zerrenin, tohumların, güllerin, bülbüllerin, Onu anan dillerin yüreğinin içine sızdı. Rabbine dayanmanın aydınlığıyla, nuranî bağıyla kâinat rengârenk bir tabloya dönüştü. Yükler hafif. Allah namına, Rahman namına diyene varlığın kapıları açılıverdi. Kozalar kelebeğe, tomurcuklar çiçeğe, insan bir güle, döndü. Besmelenin şiirini yazdı güller. Goncalar hokka oldu. Gülün dalları divit. Kırmızı, beyaz, sarı… Mülevvin olandan sızan mürekkep. İşte gülün şiiri: "Bismillahirrahmanirrahim"

***

Ya Rab! Besmelenin yüzü suyu hürmetine bu birinci namazı bana nur eyle. Hakikatin güvertesinde namazı tatlı bir rûzigâr eyle. Nefes alsın ruhum. Seni anmanın efsununa daldır kalbimi. Dilimden, hâlimden, kalbimden dökülen sübhanallah, elhamdülillah, allahuekberler okyanusta bir damla olsun kulluğum adına. Damla okyanus değildir; ama suyun mahiyetinden haber verir. Senin rahmetin de bu küçücük damlaları okyanusa taşır.

***

Kur'an, mucizelerin gizli definesi. Efendimizin (sallallahu

aleyhi vesellem) en büyük mucizesi. Şu kâinat kitabının ezelî tercümesi. Rahman'ın ayetlerini okuyan dillerin ebedî tercümanı. Allah'ın göklerde ve yerde yazılmış güzel isimlerinin manevî hazinelerinin kaşifi. Hadisat satırları altında gizli hakikatlerin anahtarı ve Kur'an, ulvî âlemlerin mukaddes haritası. Şu insaniyet âleminin terbiyecisi ve insaniyet-i kübra olan İslâmiyetin suyu ve ışığı ve insaniyetin hakiki hikmeti.

Kur'an uyarıyor insanı. Güneş, karanlığa gömüldüğünde ve yıldızlar ışıklarını yitirdiğinde, dağlar kaybolup gittiğinde, bütün hayvanlar bir araya toplandığında, denizler kaynadığında, bütün insanlar yaptıklarıyla yüz yüze geldiğinde, dosyalar açıldığında, cehennemin yakıcı ateşi parladığında ve cennet gözler önüne getirildiğinde, o gün her insan, ne hazırlamış olduğunu görecek. Bazı yüzler müjdelerle ve mutlulukla parıldayacak. Bir peygamber "Ben güzel olan her şeyi severim, çünkü Rabbimi bana hatırlatır!" derdi. Güzel olan her şeyi Allah hesabına sevmek ne güzel! Rahmetin huzur ve rahatlığı...

***

Bir ressam çiziyor namazın resmini; kıyamda vakarın, rükûda tevazunun, secdede kulluğun inceliğinden tablolar… Dilinde Kur'an'dan lemalar… Kalbinde ebed nehirlerinden reşhalar...

Ahengin gökkuşağı siniyor duvarlara. Dalga sesine, yosun kokusuna karışıyor huzur.

Ressam huzura duruyor.

Huzur, bir ressamı çiziyor akşam namazında.

Gurur susuyor ilk namazın nuruyla.

Duvarlardan, tablolardan, eşyalardan çok huzurun sesi var odasında. Duyguların bin bir rengi donattı küçücük mekânını. Sekinenin tuvalinde aşkın rengine daldırıldı fırçalar. Kulluğun resmi çizildi, namazın asil aynalarında. Hâl dilini onayladı

secdeler, kıyamlar, rükûlar. İnsanî arşa çıkmaya bir merdiven oldu Kur'anî kelimeler. Kelimeler ezelden ebede, şükürlere boyandı. Rahman ve Rahîm olana dayandı. Aczine medet, fakrına medet geldi kelimelerin sadeflerinden.

Fatiha'da 'İhdina' dedi. Bize hidayet ver. Yalnız kendini düşünmedi. 'Ben'i sildi tablosundan, defterinden. Birlikteliğin, yürek yüreğe olmanın hazzını yaşadı mucizevî kelimelerle.

Ebedî dost ve ebedî sevgililer, güzellikler ülkesini daha güzel eyliyordu. İşte bunun için namaz, güzelliklere tek başına sahip olmanın bencil çöllerinden bizi ırak eyledi. Bu sahillerde akşamın gemisi, önce yatsı olmaya, sonra sabah olmaya gidiyor; sonra öğle, ikindi ve tekrar akşam… Uzun bir yolculuk… Uzun, fakat tatlı bir yolculuk…

Akşam güvertesinde serinlikler…

YAKARIŞ

Ey sanatı güzel olan

Ey yaratılmış olmayan sanatkâr

Ey her şeyi çeşit çeşit renklerle bezeyen Mülevvin

Ey eser ve ihsanatıyla varlığı apaçık görülen Bedî

Ey kullarına hidayet veren Hâdi

Ey hayatı renkten ibaret, bir renk cümbüşüne döndüren! Gün olur renk gelir yüzümüze, gün olur renkten renge gireriz. Kimileyin hüzünlenir, rengimizi belli etmeyiz; kırılır, renk vermeyiz. Kimileyin mutluluktan uçar, renkleniriz.

Bizi hakikat noktasında renk körlüğünden koru!

Ey kâinatı mücessem yıldızlardan, ağaçlardan, çiçeklerden, maviden, kırmızıdan, pembe ve turuncudan ayetlerle süsleyen! Göğümüzü yıldızlarla, bahçemizi rengârenk çiçeklerle süslü bir saray yapan, insanı bu sarayda sultan kılan!

Bizi akşamların karanlıklarından emin eyle!

Ey gece mavisini, kahverengini, yeşili ve yavruağzını, tozpembeyi ve bal rengini tanıttıran! Lâciverdi sevdiren, deniz mavisine daldıran, gül rengini okşatan, çağla yeşilinde coşturan! Ey hayatın sıcak ve soğuk renklerini tanıtan! Kâh bunaltan, yandıran, kâh üşüten, sevindiren!

Bizi karanlıklardan muhafaza et! Bize eşyayı olduğu gibi göster! Işıklı kıl geleceğimizi! Senin gönderdiğin umutların rengini ancak Senin bağışlayacağın ışıklarla görebiliriz.

Bize verdiğin ellerle aydınlık resimler çizdir hayatımıza! Başkalarına el açtırma! Bizi elini kalbine koyarak söyleyenlerden, elinden geleni yapanlardan eyle! Elden kaçıranlardan, el çekenlerden, eli ermeyenlerden, elinden bir iş gelmeyenlerden eyleme bizi! Güzel yarınlar nasip et bize!

YATSININ KANDİLLERİ

YATSININ KANDİLLERİ

Gün yitiyor, gece doğuyor âlemde. Göklerden Halîm, Mûnis dokunuşlarla beyaz çiçekler armağan ediliyor, ağaçlara, çatılara, yerlere. Mütevazı toprağın ıslak tenine dokunuyor kardan taneler.

Sükûnetin âlemine açılıyor gecenin siyah perdesi. Hece hece yağıyor kar, sessiz iltifatlarıyla ve rengârenk çiçekleri bembeyaz muştuluyor. Yemyeşil müjdeler yağıyor kardan. "Bahar, sizin için, yollara revan oldu geliyor. Önünüzde baharın yollarında sabırla yürümeyi bilenlerin yormayan tatlı yokuşu var sadece." diyor. Müjdeler olsun! Her kıştan sonra yeni bir bahar geliyor.

***

Gece… Kar, bir ara diniyor. Bulutlar çekiliyor. Bir lodos, ılık rüzgâr sarıp sarmalıyor sedef kakmalı geceyi. Göklere, yıldızların ve ayın görüntüsü düşüyor. Şimdi de güzellikleri ve ümitleri onlar fısıldıyor parlak kelimelerle.

Yıldızlar, lacivert göklerin ışıltılı çiçekleri. Ahenk ve intizam ülkesinde semanın el ele tutuşan, kol kola giren avizeleri. Her ne kadar birbirinden bağımsız görünse de, her bir yıldızda diğer yıldızlara bakan bir göz saklı. Birbirine teveccüh eden bir yüz saklı. Düzensiz görünüm içinde vezinden uzak olsa da hakikatin, hikmetin, nizamın ta kendisi yıldız şiirleri.

Gece, hakikate açılan kapıların kaşifi, gündüzün içinde sakladığı sırların mazrufu. Yaldızlı bir mektup gece. Gökyüzü bir ağız. Gökyüzünü didar eden yıldızlar, nurefşan birer kelime. Hepsi birden cümle cümle.

"Dinle de yıldızları, şu hutbe-i şirinine,
Name-i nûrîn-i hikmet, bak ne takrir eylemiş.
Hep beraber nutka gelmiş, hak lisanıyla derler:
'Bir Kadir-i Zülcelâl'in haşmet-i Sultanına
Birer bürhan-ı nurefşanız vücud-u Sânia,
Hem vahdete, hem kudrete şahitleriz biz.'"

***

Yalnız bir adam, soğuğu yaşıyordu içinde. Kaloriferin ayarını yükseltti. İliklerine kadar ısınmak istiyordu. Evin sıcaklığının artması yetmedi. Sevginin ve güvenin sıcaklığını, ebedin müjdesinin ılıklığını yaşamak istiyordu ruhunun ta derinlerinde.

Sadece kendine güven, enaniyet, ben ısıtmıyordu varlığını. Yetmiyordu, insan aklı, insan ömrü, insan fikri, insan sabrı yetmiyordu işte her şeye ve ölüm, insanı buluyordu bulacağı yerde, bulmak istediği yerde.

Nice seminerler, konferanslar, dersler vermişti sahte güvenlerin geçici serinliğinde. İşte şimdi, yaşlılık kol geziyor yakınlarında. Kendine bile gücü yetmiyor. Ölmek istemiyor, ama ölümü öldüremiyor. Gençliğini geri döndüremiyor. 'Ah gençliğim ah! Eğer geri gelseydin ihtiyarlığın başıma ne gibi hâller getirdiğini sana şikâyet edecektim.' sözünden başka bir ses duyulmuyor kalbinde ve dudaklarında. Hatıralar, hafizasının duvarlarına çarpıyor.

İnsan, dedi, insan toprağa dönüşecek ulu çınar. Zamanın akıp kavuran, esip savuran rüzgârlarıyla bükülmüş beliyle sağa sola devrilen, sonra toprağa dönüşen, yok olan, hiç olan bir çınar ve böceklerin yemi.

***

Nicedir maddeci felsefeye tutkun bu adam, gece yarısı dolaştı felsefenin karanlık sokaklarında. Hükmünü sadece geçmişe

değil, her güne, her geceye yayan fikirlerin muhakeme yüceliğini arıyordu kederlerin dar çıkmazlarında.

İçine ferahlık vermedi rüzgârlar. Ayışığını görmedi gözleri. Dünya karanlık bir sahra, sıkıcı, boğucu bir meydan, felsefî çıkarımlarda. Ses yok, ışık yok, hava yok yürüdüğü yollarda. Okuduğu satırlarda. Yalnız akıl kesmiş kafalar, akla tutunmuş duygular, göze inmiş akıllar var, neden- sonuç ilişkilerinin ötesini sorgulamayan yaklaşımlarda.

İçinden akıp giden ırmaklar konuşuyor: "Ey filozoflar! İçimdeki sese ses verin. Âcizliğimi, fakirliğimi onarın. Ebediyet istiyorum, ölümün karanlık sokaklarından beni kurtarın. Neden küçücük bir mikroba yeniliyorum? Yok mu beni işiten, haydi sesime ses verin! Kabrin zulümatından beni koruyun. Kabrin arka kapısında görünen; toprak, böcekler ve yem… Kulakların demir kapısında işitilen; hiçliğin uğultusu…

Mazi karanlık, ölü bir deniz; içinde sevdiklerimiz. İstikbal, zifirî gece. Mecalsiz kelimeler ruhumuzu sürümede. Önümde, ardımda, sağımda ve solumda meçhulün hırçın dalgaları… Şimdiki zaman, bir cellat... Her an, bizi hiçlik kuyularına sürüklemek için beklemede ve dostlarımız bir bir dar ağacının merdivenlerine götürülmede. Emeller uzun, eller kısa. Güç yok. Takat kesilmiş. Elemler, içimizi yakan ateşten gece."

Sahile doğru yürüdü. Birkaç kayıkçı gördü denizde. Suların taze tenine dokunan küreklerin bir dalıp bir çıkmasıyla özdeşleştirdi benliğini. "Deniz, kürekler ve kayık" dedi. Denizde dalgalar kükredi.

Bir kürek gibi yıllarca nice güzergâhlara dalıp dalıp çıkmış, yorulmuştu. Sesine ses gelmemişti işte. Akıl fenerinin zayıf ışığıyla yarım yamalak okumuştu kâinatı, olayları. Dehşet vermişti faniliğin çığlıkları. İçini acıttı dalgalardan daha da hırçın düşünceler. Hafakanlar bastı kalbini ve gecesini.

"Ne gençliğimi tutabildim, ne güzelliğimi koruyabildim

uzaklıklarda. Yıllar, kurumuş gül yaprakları. 'İnsanlığın en büyük amacı, Tanrı'ya benzemektir.' diyordunuz. Öyleyse hani yarattıklarım, hani ebedî gençliğim, ey filozoflar! Öğretileriniz, beni hiçe, hiçliğe, abese, absürde götürüyor. Deniz bana hiddet ediyor, fırtına beni tehdit ediyor. Sizden öğrendiğim: 'Her şey birbirine düşman, herkes diğerine yabancı.' Her bir şeyin, hattâ bir meyvenin, bir ağacın meyveleri kadar hikmetleri, neticeleri yok mu? Neden, en güçlü bir sebebin, en basit bir sonuca gücü yetmiyor? Neden güneşin faydalarından habersiz güneş? Neden bir güneş, bir sineğin vücudunu inşa edemiyor? Neden doğum, neden ölüm?

Neden, neden, neden…?"

Sordu, aradı, peşine düştü nedenlerin. Bulanlar arayanlardır, diye düşündü. Sesine karşılık veren sesler, sorularına cevap veren Sözler aradı. Belleğinde, filozof nutuklarının izi. Kalbi, dalgın, mütehayyir suların denizi…

Ses yok, ışık yok, kelimeler zindan.

Ne inciri ne narı açıklayabildi, tabiat ve tesadüf ülkesi. Materyalist felsefe, kardanadamlar beldesi.

***

Geceler, akıl denilen küçücük feneriyle vahye meydan okuyan, ruhsuz felsefe için istikbalin zifirî karanlığı. Yıldızı yok. Gökyüzü puslu. Işığı yok.

***

Aklı gözüne inmiş felsefe, her şeyi çirkin, korkunç gösteren siyah bir sözlük.

İman ise, her şeyi güzel, ünsiyetli gösteren şeffaf, berrak, nuranî bir gözlük.

Dalgaların, yıldızların, ayın ve gecenin bıkmadan, usanmadan kâinat Kur'an'ından ayetler okuması, hakikati anlatması,

ümidine yelken açtı. Bir de Kur'an'ın nurlu caddelerine bakmayı denedi.

Kur'anî kelimeler, hikmeti müjdeledi. Hakikati dokudu nakış nakış akıllara, kalplere.

Ahlâka, sanat ve hikmete, insanî kemâlâta hizmet eden felsefenin rayihası gezindi bilinç şehrinin sokaklarında.

Gayet güzel bir fikir mevsiminde sıcacık bir nesim ruhunu ferahlattı. Leziz bir hayat suyu kalbine yollar açtı. Ukdeleri çözüldü gecenin, yıldızın, ölümün ve hayat denen gizemin.

***

Kur'an'ın hakikati geceleri aydınlatıyor ve diyor ki: Ey insan! Geçmiş yani mazi, geleceğe dönüşecek münevverler meclisi. Şimdiki zaman, nimetlerden buketler devşirme bahçesi.

Aziz misafir! Ebedî âlemin tarlası yap günlerini dakikalarını, fidanlar dikmenin zevkini taşı ebedler âlemine. Keşfet kâinatın tılsımını. İyiliğin mürüvveti, meveddetin inşirahı doğsun gecelerine ve gündüze dönüşsün gecelerin, yeniden dirilmenin coşkusuyla. İnancın güneşi, imanın nuru doğsun ömrünün bahçelerine.

Kabir, baharı müjdeleyen karların bahçesi olsun. Rengârenk uhrevi çiçeklerin tarlası. Sıcacık bir mekân, meleklerin dostluğunda yarenlik. Açılsın sonsuzluk ülkesinin saraylarına pencereler… Buram buram rayihalar kuşatsın büyük bahçeye açılan, küçük evini. En güzel sinemaların perdesi olsun küçük kabrinin, küçük evinin pencereleri. Tatlı, hiç bitmesini istemediğin bir rüyaya dönüşsün dakikaların. Son nefesin sükûtunda, ruhun tene, cana veda eylediğinde hüzünlerin, yalnızlıkların, pişmanlıkların ağıtı yakmasın yüreğini. İnsaniyet çekirdeğin, toprak altında ebed âleminde açacak bir fidana dönüşsün. Öyle bir fidan ki tuba ağacının programı içinde barınmada.

***

İlim ile hikmetten, irade ile kudretten nizam ve mizan dökülüyor kâinat goncalarına, cümlelerine, yamaçlarına. Korunuyor insanın hafızası, ağacın meyvesi, meyvenin çekirdeği, çiçeğin tohumu. En küçük bir hadise, en ufak bir hizmet yazılıyor. Not alınıyor, şerh düşülüyor. Yaşantı sayfalarının neşrine hazırlanıyor yazılımlar.

Kâinattaki bin bir güzellik, insan ruhuyla konuşup duruyor. Güzelliklerin farkında olanlar, hayret ve tefekkürle, takdir ve tahsin ile güzel bir yolculuğu yaşıyor ve her şey bir yere akıyor. Kâinat ve insan ruhu bir define. Kısacık ömürde bu defineden değişik giysilerle bin bir surete rastlıyor insan ve hep "bir"ini arıyor. Bazen 'bir karıncaya ulu nazar' ediyor, bazen yıldızlara uzanan rıhtımların, bilgelik tüten mumların, ümidin ve yıkılmanın, aldanma ve şahikaların seslerini yaşıyor.

Hiçbir şey kayıtsız kalmıyor dünyada. Dünya ihtiyarlıyor. Bir başka dünyaya hazırlanıyor.

***

İnsaniyet öyle bir çekirdek ki nefsanî heveslerin, yanlış zevklerin toprağında çürüyüp gidiyor, ya da ebed âlemlerine açılan bir fidan doğuyor. İslâmiyet'in suyuyla, imanın güneşiyle, kulluğun toprağıyla yeşeriyor insaniyetin.

Canlandır, yeşert insaniyetini henüz saatler çalışıyorken. Henüz saatlerin ve kalbinin ritimlerini duyuyorken. Evinin saati, dünyanın saati, kâinatın saati birbirinden haber veriyorken. Birbirini takip ediyorken.

Dünya saati yeniden yaratılışın saatine ayarlı. Dakikalar, saatler birbirini takip ediyor. Dünya kışının, dünya gecesinin ardında ukbanın baharı, ukbanın sabahı saklı.Yeniden dirilişin ibresine koşuyor saatler, saniyeler…

***

İşte yatsı vakti geldi. Kandil, avize, ay…

Anladık bir kez daha nihayetsiz âciz, zayıf, fakir, muhtaç olduğumuzu. Nihayetsiz olaylar içinde çalkanmakta olan insan ruhu, yatsıya bakarak batan şeyleri sevmediğini kelimesiz ifade ediyor kendince. Sığınmak istiyor sonsuzluk sahiline.

İşte yatsı vaktindeyiz. Gizlendi dünya ve içindekiler. Her şey unuttu insanı. Yapayalnız kaldı insan ruhu. Herkes, köşesine çekildi. Kalp ağladı; dökmek istedi dertlerini. Ölüme benzeyen uykudan önce günlük defteri kapamanın zamanı geldi.

***

Geceler, günlük yoklamaların alındığı defter.

Gündüzün beyaz sayfasının siyaha çevrildiği geceler, hikmet ve kemâli heceler… Yazın yeşil sayfasının, beyaza çevrildiği mevsimler… Ölümün ve hayatın yaratıcısından izler taşır geceler… Dar ve fani dünyanın sekeratındaki celali sergileyip geniş ve bâki ahiret âleminin yaratılmasının cemalini müjdeler siyah geceler…

Gece bir sayfa, gündüzlere çevrilecek. Kış bir sayfa, ardında baharlar müjdelenecek. Dünya bir sayfa, peşinden ebedler gelecek.

Kudretin tabloları okunacak âlemde bir bir.

Sonsuz âciz, sonsuz zayıf, sonsuz ihtiyaçlı insanın, hadsiz hadiseler içinde çalkalanan insan ruhunun, bir Kadir-i Rahim'e İbrahimvari "Batan şeyleri istemem." deyip dergâhında el bağlaması, hâlini ve ihtiyaçlarını O'na arz etmesinin serinliğinde ruhlar sükûnete ve huzura yelken açacak. Birkaç dakikacık bâki bir sohbetin hazzı nur serpecek secdelere, seccadelere.

Sevdiklerimizden ve mevcudattan ayrılmanın yaralarına, rahmetin iltifatından medet istenecek. Fanilik yaralarına rahmetin nuruyla güllerden merhemler sürülecek.

***

Her ne ki hırçın, elemli, gamlı, kederli görünse de içinde bin bir müjdenin sesi, enis bir medeniyetin bakışı saklı.

Ne kadar da zordu bazı öğrenilenlerin unutulması. Aslında doğruların yolunu bulmak; gece, kandil ve ayışığında daha da kolaydı. Çünkü hakikat güzeldi, cazibeliydi. Kolay açılırdı kapılar, her an kucaklamaya hazır beklemedeydi. Sadece bütün cesaretini toplayıp kararın emin yollarında içtenlikle yürüyüp bir yürek tıklatmasıyla çalmaktı kapıları. Gönlün bahtiyarlık medeniyetine içten bir adım atmasıydı yapılması gereken.

Hakikatin, hikmetin, varlığın kapılarına titrek ellerle de olsa bir kez dokunmak, açılmak için hazır bekleyen kapıya. Sürurun sarayına konuk olma cesareti. Hikmet sarayının eşsiz avizeler altındaki lezzeti… Ayışığının sükûneti ve dünyanın Muhammedî medeniyete açılan cenneti.

Gökyüzü parçalandığında, yıldızlar dağılıp savrulduğunda, denizler taştığında, kabirler alt üst olduğunda, her insan, ilerisi için ne hazırladığını ve dünyada ne bıraktığını anlayınca…

***

Kandil gecesi, güzel gece, avize...

Birazdan koyu lacivert kaftanın içinden gecenin incisi süzülecek. Ay, bakacak yüzümüze, yüzlerimize ışıl ışıl. Kalbimize ay doğacak. Gecelerin sevdiği insanlar ve yıldızların sevdiği geceler doğacak, güneşli sabahlara.

Geceyi gündüz eyleyecek mahyalar, miraçlar, kalpler ve namazlar. Kandili yaşayan ve güneşin doğuşunu ayakta karşılayan bir yüz kadar, hangi yüz mesut olabilir? Hangi geceye kandilden daha güzel bir yıldız doğabilir? Kalpler huzurun terasında, tatlı bir seda kandilin sabahında.

***

Kandil, güzel gece, avize…

Müşfik bir elif yazıldı yıldızlarla o gece semaya. Adı Muhammed'di (sallallahu aleyhi vesellem) Vazifesi yerlerin, göklerin, güneşlerin, insanların Rabbine şahadetti. Mevlüt kandil kandil işlendi yıldızlarla.

Mevlit, kâinata Efendimizin (sallallahu aleyhi vesellem) doğuşuydu.

Mevlit, kalplerin Efendimize (sallallahu aleyhi vesellem) doğuşuydu. Akılların onu ve Kur'an'ı duyuşuydu.

Muhammedî kalplere ve kâinata yazılan yıldızlardan birinin adı rahmetti, diğerininki merhamet. Ebediyet müjdesi, bütün evreni sarmıştı. Gün bu gündü. Bu gün onun doğum günüydü, ebediyetin kalplere doğduğu gündü. Kâinatın yeniden doğduğu gündü. Yeniden doğdu şefkat. Doğum gününü kutladı adalet, merhamet. Hoşgörünün tacı takıldı insanlığın başına, onun doğduğu günde. Aşkın meşalesi yandı yeryüzü bahçesinde, gökyüzü bahçesinde. O gece nur sağanak sağanak yağdı göklerden, gönüllere.

Onunla birlikte yandı kalplerde kandiller. Kalpler kandil gecesine döndü. İnsanlığın geceleri yıldız yıldız aydınlandı Onun (sallallahu aleyhi vesellem) bakışıyla. Sinelerine elif yazıldı güzel insanların. Kamerle bir oldu sineler elif yazmalarında. Doğruluk, dürüstlük, vakar, sadece Rabbe dayanmanın Muhammedî duruşu yazıldı insaniyet sinelerine. Mütevekkil aşklara büründü elifler. Kalpler hakiki sevgilinin gül nesimiyle bezendi gecelerde.

Ey Sevgili! Varlığınla kuşat kâinatı. Cehlimizi onarmak için tut ellerimizden ve ebede yükselt bizi. Yıldızlar, ay, güneşler, kuşlar, ağaçlar seninle kardeşimiz oldu. Kıyamaz olduk karıncaları incitmeye. Kalbimize mesut bahçeler kondu. İnsanları sevdik, hayvanları sevdik yaratanından ötürü. Hayat, ömür, nefesler, sevgiler, akıllar ve israfın kurak beldeleri, değer vermenin güzelliğiyle yeşerdi.

Kâinat ve içindekiler birer mektup oldu Yaratanından.

Ruhlara devalar getirdi sözlerin. Bakışlarımız, bakışlarınla maveraya uzandı.

Ey ceylanın, ey güvercinlerin, ey ayın efendisi! Kuşların kanatlarında, ceylanların gözünde, ayın yüzünde bakışların saklı. Değir gözümü aydaki, ceylandaki, yağmurdaki bakışlarına. Duyur kulağımı sana açılan seslere sözlere. Ey sevgili, tut yüreğimizden, hiç bırakma ne olur, tut ta ebede kadar ellerimizden!

***

Geceler… Gündüzün beyaz sayfasının siyaha çevrildiği geceler. Yeryüzünün beyaz kefen giydiği kış geceleri… Bir celal tecellisi.

Yıldızlar, kandil, ve ay…

Celal içinde cemal…

Gün gelecek, her şeyin bir gecesi olacak. İnsanın, dünyanın ve kâinatın gecesi yaşanacak. Bu birbiri içine sarılmış gecelerde, ay kalbimize, yıldızlar gecemize, güneş kâinata nasıl doğacak? Kimin şefkatli elleri tutacak ellerimizden? Kim bize ışıklar yakacak kabrin karanlık gecelerinde? Kim bizi ısıtacak? Sessiz sesimizi kim işitecek, güneşi kim doğuracak bize kıyamet gecelerinde?

Kim onları başta inşa ettiyse elbette O işitecek. Şefkati, sesi, sıcaklığı, aydınlığı inşa eden, yetişecek imdadımıza. Tevhidin ayı doğacak kabirlerimize, dünyamıza ve ukbamıza. Nur eyleyecek kabrimizi gecenin bir yarısındaki yakarışlar, namazlar, niyazlar. Ay kalbimize, güneş ebed memleketlerine doğacak, O'na kul olmanın sultanlığında.

***

Yatsı vakti; en karanlık zaman, sabaha en yakın an.

Gecelerde ruhumuzun, Rahman'ın rahmetine ne denli muhtaç olduğu nakış nakış dokunuyor derinliklerimize.

Bu karanlıkların içinden aydınlık bir sabaha doğmak

istiyorsan, ay gecene kandil olsun istiyorsan, gecenin bir vaktinde herkes kendi âlemini yaşarken, herkes ve her şey rengini kaybetmişken, herkes sana arkasını dönmüşken, güneşler bile gizlenmişken, yıldızlar birer gece lambası gibi üzerine doğmuşken gece âlemi yaşanırken kalbin kimsesizliğinde sen de Rabbine doğ namazınla. Doğ ki, aydınlık sabahlar senin de gününe doğsun. Gülüne doğsun. Aydınlık yarınlar yüreğine yâr olsun. Doğsun gökteki yıldız gibi kalbinin gecesine namazın yıldızı. Ayışığının yakamozları gönlüne düşsün. Kıpır kıpır ve rengârenk âlemlerin yansımaları vursun gönül sarayının pencerelerinde. Yakamozlar yaşansın seccadelerde, secdelerde, gecelerde…

Sonsuzluk sahilinin sahibine yaklaş, en derin, en içten, en güzel yakarışlarınla.

***

Yaşlı adam, gökyüzüne baktı uzun uzun. Beyaz incilerin cömertçe serpildiği ülkeye. Gözleriyle ayı tarassut etti. Ebedî aşkın sedasını duymak istedi ayın cazibeli bakışlarında. Yıldızların musikisine kulak vermeliydi. Karanlık fikirlerin içli bestelerden uzaklara gitmeliydi yüreği. Bir fonografa dönmeliydi kâinat. Üflemeliydi, sevgiyi, coşkuyu, umudu ruhuna.

Ayışığında hiç bitmeyen mehtaplar yaşamak istiyordu ümitleri. Ay kandil kandil doğmalıydı gecesine.

Muhabbetle örülmüş, sanatla yoğrulmuş bu pırlanta bahçesi yıldız yıldız bakıyordu gözlerine. İnciler düşüyordu bir bir ellerine.Yağmurlar yağıyordu sessiz sessiz yüreğine, gözlerine. Geçen zaman merhale merhale sızdırıyordu ayı yüreğine.

Yıldızların tebessümüne bakış bakış yaklaştı. Karanlıklar uzaklaştı, gecenin aydınlığında. Yıldızlar fısıldadı usul usul "Ne bir iğne ustasız olur, ne bir köy muhtarsız. Nasıl oluyor da bu âlem sahipsiz olur?"

***

Şimdi küllî bir nazar gerekli ki mevcudatın ibadetini görmek, zikir seslerini işitmek gerek. Bir su kaynağına, bir tereşşuhata dokundurmak dudakları, elleri, kalbi, hayatın imanla hayatlanışında gülabdanlardan güzel kokular, serin sular serpmek gerek secdelere seccadelere.

Şimdi kalbin mevlidinde miraca çıkmak gerek. Namazla huzura kabulün gecesinde, kalbi gündüz eylemek gerek. Tecelli ufuklarının genişlemesiyle Allahuekberlere kapılar açmak, külli Rububiyet mertebelerinin dürbünüyle görünen ulûhiyet ufuklarına kalbini açıp, her bir "Allahuekber"i basamak yapıp hayalen, ruhen, niyeten miraca yükselmek gerek.

Kıbleye yönelmek gerek şimdi. Bütün önceliklerinden sıyrılıp, kalbi kıbleye yöneltmek gerek. Nebinin en büyük duasına içtenlikle, bütün varlığımızla amin demek gerek şimdi.

Namaza durmak gerek şimdi, durup düşünmek gerek saatler durmadan. Namaz, hemen şimdi…

***

İlk namaz.

Yaşlı adam, ilk namazına durdu.

Karara vardı, miraca vardı namazın yolları. Akıldan kalbe köprüler uzandı secdenin kollarında. Ruh, beşinci mevsimini yaşadı cennetin ikliminde. Öyle bir mevsim ki ne hayale, ne kalbe, ne de akl-ı beşere hutur etmiştir. Namaz bekânın saadetini yaklaştırdı ruhun deryalara açılan kapılarına.

***

Kalpler miraca yöneldi kandil gecelerinde.

Namazı miraç eyledi insan, yıldızlı gecelerde.

Sevgilinin miraç hediyesiyle, insaniyet arşa merdivenler kurdu namazlı gecelerde, niyazlı gecelerde.

Aklından kalbine mahyalar uzandı, ışıl ışıl, pırıl pırıl…

Kuranın kandiliyle aydınlandı geceler.

Dakikaların ebede dair ilmek ilmek dokunduğu gecelerin kandillerinde bir secde kalbe vardı, bir kalp secdeye vardı ömrün servete dönüştüğü dakikalarda.

Secdelerde, şükrün ve aşkın kâtibi oldu insan, kalbî kelimeleriyle.

Rükûlarda Rabbi vekil etmenin sonsuz hafifliği yaşandı. Dünyanın yükleri atıldı omuzlardan, başlardan. Dua lisanıyla ihtiyaçlar, arzular, emeller izhar edildi, bütün mahlûkat namına. Önce, bütün bu ihtiyaçlarımızı karşılayacak Zatın gücü kudreti okundu kâinat satırlarından. Bir sapan taşı dünya, kudret eliyle boşlukta çevrilmede. Güneş gezegenleriyle el ele muntazam yürümede. Ay bir takvim, dünyanın koluna girmiş gezinmede. Hepsi de ihtiyaç ellerini açmış, güneş; itaatin serinliğinde, dünya; güvenin gölgesinde, ay; Cemâl'in meşalesinde.

Sonra insan görünce güneşin, ayın, dünyanın bütün mahlûkatın itaatini, secdesini. Kendini alamaz oldu secdelerin serinliğinden. Çağırdı tatlı bir nesim ruhunu. Kıyamlar; rükûlara, rükûlar; secdelere, secdeler; secdelere açıldı. İnsaniyet arşa çıkmaya bir yol buldu secdelerde, niyazlarda, namazlarda.

İhsanlar, ihsanlar… Yerlere, göklere, güneşlere, aylara, bitkilere, hayvanlara ve insanlara ve insanların en ince, gizli duygularına ikramlar, bin bir renkli sofralar…

Hidayetler, şifalar…

İhsana karşı, şükrün hazzı "Elhamdülillah"larla yazıldı namaz satırlarında. Şükürlere boyandı kalbin gül bahçeleri. Hamdın rayihası çekildi ruhun içlerine ve namazın kıymetini onu sevenler bildi ve namazlar sevdirdi bize en sevgilileri. Namazlar sevdirdi bize *karanlık görünen* geceleri ve namazlarla aydınlandı kalpler, geceler, kabirler, berzahlar, sıratlar ve ebedler.

***

Fâni, noksan, yerinde olmayan fakir mahlûkları medhe ve minnettarlığa bedel, mutlak zenginlik sahibi, merhametli ve keremkâr bir Zatı methetmenin zenginliği yaşanacak fatihanın nurlu, sırlı satırlarında.

Terakki merdivenlerinde yürüyüş... Kıymetli manaların içimize nüfuz etmiş hazzına sarılmak ve nazlı bir misafirin ahenkli kelimelerin sedasıyla mest olması... İnsaniyet edasına bürünmek ve "Yalnız sana ibadet ederiz"in hitabına terakki ederek, yani küçüklüğü, hiçliği, kimsesizliğiyle beraber Ezel ve Ebed Sultanı'na bağlanmanın yüceliğinde nazlı bir misafir ve ehemmiyetli bir vazifedar makamına girip, bütün mahlûkat namına kâinatın ibadetlerini ve ihtiyaçlarını sadece Ona takdim etmek.

Duanın miracı, istikametin sırmalı sancağı ve o sancağın gölgesinin serinliği… Aklı, kalbi, ruhu selim insanlar... Güzeller güzelinin ümmeti olmaya yanan yürekler...

"Bizi müstakim yola ilet" diyerek, istikbal karanlığı içindeki ebedî saadete giden neranî yolu ve sırat-ı müstakime hidayeti istemek… Fatiha'nın sırlı odalarında küçük, tatlı, leziz, renkli gezintilerle çıkmak…

***

Namaz, seni kâinata sultan eyler. Bütün mahlûkat adına ibadetin teşekkürlerin takdiminin zevki yaşanır namaz sayfalarında. Aksi sedaları yaşanır ezanların, namaz minarelerinde, namaz camilerinde.

Namazıyla âdem olur insan. Âdemiyetin satırından bir "elif" yazılır göklere. Rükûlarınla "dal" olursun insaniyet satırlarında. Secdeler seni "mim" eyler seccadelerin dokumalarında. İşte (Âdem), hakiki insan olursun namazın çizdiği tablolarda.

***

Kurtar beni, ey semaları yoktan yaratan, semada azameti görünen!

Ey karanlıkları ve nuru yaratan, güneş ve aya boyun eğdiren! Beni kurtar!

Ey bütün varlıkları kudretiyle kuşatan! Ey kullarını bağışlayan! Ey gökleri kendi emriyle kuran, yeryüzünü kendi kudretiyle döşeyen!

Ay ve güneşin ışık vermesini sağlayan, göklerin şimşeklerle gürlemesini temin eden ismin hürmetine, Senden koruyucu bir kalkan ve ışığı neredeyse gözleri kapıp alacak bir nur istiyorum.

Ey her şeyi nuruyla aydınlatan, geceyi örtü yapan!

Ey kişiye kalbinden daha yakın olan, beni kendisine yaklaştırıp yakın kılan!

Bütün kâinatı tam bir nizam içinde idare eden, ayı nur kılan, bütün varlıkları aydınlatan!

Ey sürekli parlayan nur olan Allah'ım! İsmi nur ve güzellik olan yıldızımı günler ve çağlar boyunca parlak kıl. Beni kurtar!

Dergâhına gelerek iltica eden, bütün havl ve gücü ancak sende bulabilir. Zulmet, ancak Senin gücünle dağılabilir.

***

Esselâmü aleyküm ve rahmetullah… Esselâmü aleyküm ve rahmetullah…

Selâm size melekler! Selâm sana kâinat, selâm sana ahiret!

Selâm sana sabah, öğle, ikindi, akşam ve yatsı!

Selâm sana cuma, işrak ve kurban!

Selâm sana teheccüd, selâm sana ramazan!

NAMAZ, CENNET DİYOR; CENNETSE NAMAZ

Namazı nasıl kılmalı ki yaşantımız namaza uygun inceliklerle kanatlansın. Namazı nasıl kılmalı ki yüzümüze ve ruhumuza tatlı duygular sinsin. Namazı nasıl kılmalı ki namazdayken ne ayağımızdan çıkarılan dikeni duyalım, ne de eşyaları, eksikleri, sayıları sayalım.

Namaz dışındaki hayat nasıl olmalı ki namazımız namaz olsun. Namaz dışındaki düşünce nasıl olmalı ki namazda huzur ve huşu olsun. Namaz dışındaki duygu nasıl olmalı ki namazda heybet olsun. Namaz dışındaki niyet nasıl olmalı ki namazda izzet olsun. Namaz dışındaki bakış nasıl olmalı ki namaz özgür olsun.

Namaz, cennet diyor. Cennet: Çilesiz mekân; üzüntü, sıkıntı, telâş, kötümserlik yok. Yüzlerin ağardığı sonsuz mekân... Oranın altından ırmaklar akar. Kinsizlik. İstenen her şey var. Oraya hiçbir meşakkat erişmiyor.

Namaz, cennet diyor. Cennete ilk girenlerin yüzü dolunay gibi parlıyor. Daha sonra girenlerin yüzleri ise, gökteki en parlak yıldızlar gibi.

Cennet: İnsanları hata ve kusurlarından dolayı affedenlerin yeri... Genişlikte de, darlıkta da hamd edenlerin yeri…

Adn cennetleri: Bir kerpici beyaz inciden, bir kerpici kırmızı yakuttan, bir kerpici yeşil zebercedden… Çamuru halis misk, çakılları lü'lü, otları zaferan… İman edenlerin, tevbe edenlerin, güzel işler yapanların, kendilerine rızık olarak verilenlerden gizli

ve açık bağışta bulunanların, kötülüğe iyilikle karşılık verenlerin, namazlarını sürekli, vaktinde ve tâdil-i erkânla kılanların yeri...

Firdevs cennetleri: Sakinleri, karşılıklı koltuklara kurulmuşlar, bölük bölük cennete sevk edilmişler. Kendilerine "Size selâm olsun!" denmiş.

Firdevs: Cennetin zirvesi, ortası ve en değerlisi. Firdevs'te Rahman'ın arşı vardır. Cennetin nehirleri oradan fışkırmaktadır.

Namaz, cennet diyor. Öyle nimetler hazırlanmıştır ki cennette; öylesini ne göz görmüş, ne kulak işitmiştir.

Cennet köşkleri: Hastaların, acı çekmişlerin, belâya uğramışların köşkleri…

Cennetin en ünlü nehri Kevser: Derinliği yetmiş bin fersah; suyu sütten beyaz, baldan tatlı; kenarları inci, zeberced, yakut…

Cennetin en ünlü ağacı Tûbâ ağacı: Diğer bir ağaç Sidre ağacı…

Namaz, cennet diyor. Emin bir yer... Sakinleri bahçelerde, pınar başlarında ince ipekten ve parlak atlastan giysiler giyinip karşılıklı otururlar. Onlar, bütün korkulardan emin. Orada ölüm yok. Sonsuzluk, kavuşma, huzur... Canlarının çektiği her şey var. Dikensiz meyve ağaçları altındalar. Daimî gölgedeler. Çağlayıp duran subaşları. Ardı arkası kesilmeyen ve kendilerinden esirgenmeyen bol meyveler…

Kâfur ise cennette bir pınar: İhlâsla kulluk edenler,içine kâfur katılmış şaraptan içecek…

Onlar ki, dehşeti her tarafı kaplayan bir günden korkarlardı. Onlar ki, kendi canlarının çektiği yemeği yoksula, yetime, esire yedirirlerdi. Onlardan bir karşılık, bir teşekkür beklemezlerdi. Yüzlerin asılacağı o dehşetli günden korkarlardı. Yaradan, korudu onları.

Namaz, cennet diyor. Güvenilir olanların, ağırbaşlıların, güler yüzlülerin, güzel huyluların, hoş söz söyleyenlerin, selâmı yayanların, akrabayla iyi ilişki içinde olanların yeri.

Başkalarının işlerinin görülmesinde aracı olanların, geç öfkelenenlerin, çabuk sakinleşenlerin, gönül zengini olanların, muhtaca yemek yedirenlerin, yönetimi altındakilerin kusurlarını bağışlayanların, hastaları ziyaret edenlerin yeri.

Cennet: Eski dostlukları sürdürenlerin, öğretirken sert davranmayanların, musibete karşı sabırlı olanların, çok zikredenlerin, kendisinden emin olunanların, doğru sözlülerin, emaneti koruyanların, helâlinden yiyenlerin yeri.

Cennet: Âlimlere soru soranların, hikmet sahipleriyle haşır neşir olanların, gençliğini ahlâk ve güzellikle geçirenlerin, şımarmayanların, kibirlenmeyenlerin, konuştuğu zaman doğru söyleyenlerin, söz verdiğinde sözünden dönmeyenlerin, antlaşma yaptığında vazgeçmeyenlerin yeri.

Namaz, cennet diyor. Cennet: Komşusu tarafından "iyi" denenlerin, ince kalplilerin, hoş geçimlilerin, cana yakın kimselerin, gıybetten uzak kalanların yeri.

Cennet: Geçimi kendisine ait olanları ihmal etmeyenlerin, cömertlerin, tevekkül edenlerin, rüşvet almayanların ve vermeyenlerin, yaşlılara saygı gösterenlerin, mazlumun ve darda kalmışın imdadına yetişenlerin yeri.

Cennet: Israrla dua edenlerin, ellerine hâkim olanların, kuşları yuvalarında ürkütmeyenlerin, yaptığı iyiliği başa kakmayanların, anne babasına karşı gelmeyenlerin, işçinin ücretini alın teri kurumadan verenlerin yeri.

Namaz, cennet diyor. Cennet: Kötülük düşünmeyen,safi kalpli insanların, iyiliklerinden dolayı sevinenlerin, kötülüklerinden dolayı üzülenlerin, ahde vefa gösterenlerin, çoluk çocuğunun geçimi için harcayanların, ifrat ve tefritten kaçınanların, kendisine hediye vermeyenlere hediye verenlerin yeri.

Cennet: İnsanların övgüsüne düşkün olmayanların, yoksul olduğu hâlde onurunu koruyanların, hiçbir iyiliği küçümsemeyenlerin, hayvanlara eziyetten sakınanların, insanlara lâyık

olduğu değeri verenlerin, kimseye asla sövmeyenlerin yeri. Helâl kazanç yolunda yorgun düşenlerin, diline hâkim olanların, evinde çoluk çocuğuyla bulunmaktan zevk duyanların, günahlarına ağlayanların, iki kişinin arasını düzeltenlerin, şaka yaparken bile yalan söylemeyenlerin, özürleri kabul edenlerin yeri.

Cennet: Şimdi yüzlerinde güzellik, gönüllerinde sevinç. Ne yakıcı bir sıcak ne de dondurucu bir soğuk var burada. Ne boş bir söz işitirler ne de bir yalan. Ağzı mühürlü, halis bir şaraptan içirilir. Bir şarap ki ardında nefis bir koku bırakır. O şaraba Tesnim karıştırılmıştır. Tesnim bir pınardır ki ondan Allah'ın rızasına yükselmiş olanlar içer.

Namaz cennet diyor. Cennet: Cana yakın olanların, yumuşak huyluların, kolay geçinilen kimselerin mekânı.

Cennet: Döşenmiş nefis halılar, sıra sıra yastıklar...

Allah'ın cemalini seyretmek ise, en büyük saadet. Cennetlikler, Allah'ı ziyaret ederler. Allah, onlara arşını gösterir. Onlara tecelli eder. O sırada ziyaretçiler için nurdan, inciden, yakuttan, yeşil zümrütten, altından ve gümüşten minberler kurulur ve üzerlerine getirilen bir buluttan onlara benzeri görülmedik güzel bir koku yağdırılır. Daha sonra Rabbimiz:

"Kalkın, sizin için hazırladığım nimetlerden, canınızın çektiğinden alın." buyurur.

Cennetteki pazaryerleri... Her cuma günü orada toplanılır. Melekler halkalanmış. Benzeri görülmemiş, hatırlara gelmemiş nimetler hazırlanmış. Orada bir şey alınıp satılmaz. Cennetliklerin istediği şeyler getirilir. O sırada kuzey rüzgârı, yüzlerine ve giysilerine eserek güzelliklerine güzellik katar. Cennettekiler, hanımlarının yanına daha şirin, daha güzel dönerler.

***

Namaz cennet diyor; cennetse namaz.